Περιοδος 2η,
Νο 87
Σεπτέμβρης '99
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις αλλες σελιδες

Οι σεισμοί σε Ελλάδα και Τουρκία σελ. 2 και 3

Χ.Α.Κ. Η οικονομία του καζίνο σελ. 6-7

Τιμή ενισχυσης 1 λιρα

Θυσιάζουν τα πάντα στο βωμό του κέρδους

Σταματήστε τους κερδοσκόπους

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

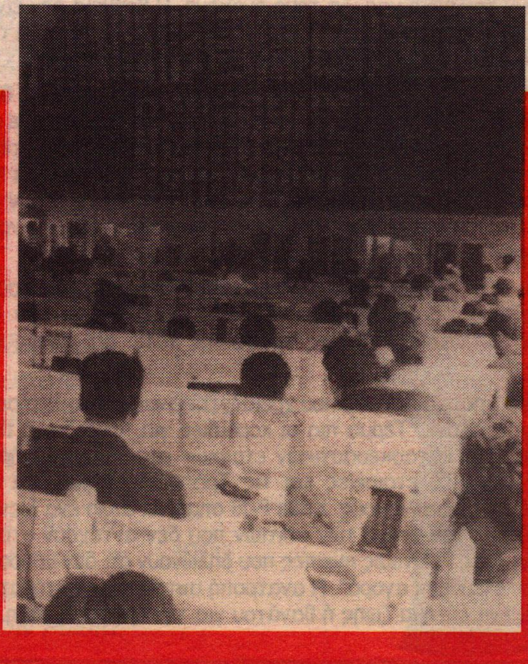

Αλληλεγγύη στους σεισμόπληκτους της Τουρκίας και της Ελλάδας

Ενωμένοι ενάντια στους κερδοσκόπους του θανάτου

Το κείμενο που δημοσιεύουμε πάρα κάτω είναι αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα που κυκλοφόρησε ελάχιστες ώρες μετά τον σεισμό. Δίπλα δημοσιεύουμε ανταπόκριση που πήραμε απο τούρκους σοαιαλιστές.

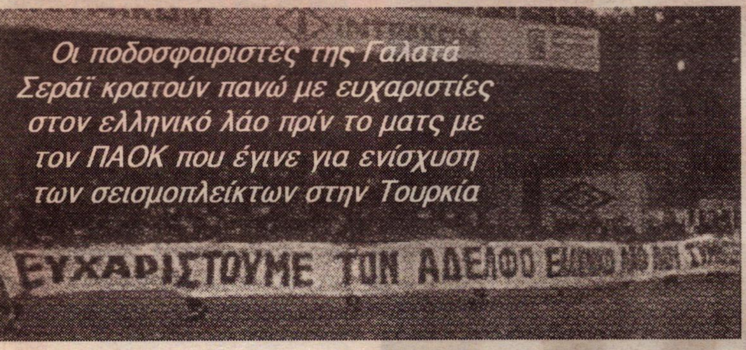

Οι ποδοσφαιριστές της Γαλατά Σεράϊ κρατούν πανώ με ευχαριστίες στον ελληνικό λάο πρίν το ματς με τον ΠΑΟΚ που έγινε για ενίσχυση των σεισμοπλείκτων στην Τουρκία

Ο σεισμός που χτύπησε την Αθήνα το απόγευμα της Τρίτης, έσπειρε εικόνες φρίκης σαν της Τουρκίας πριν τρεις βδομάδες. Σε μικρότερη κλίμακα, γιατί και το μέγεθος του σεισμού ήταν πιο μικρό, αλλά αυτό δεν απαλύνει τη φρίκη -ούτε ξεπλένει τους ενόχους των καταστροφών. Το ίδιο σύστημα, η ελευθερία των κερδοσκόπων να κυνηγάνε το κέρδος, προκάλεσε τα ίδια τραγικά αποτελέσματα.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τρεις ώρες μετά τον σεισμό, δεν είναι συγκεντρωμένη ακόμα ολόκληρη η εικόνα των καταστροφών. Αλλά είναι αδύνατο να συγκρατήσει κανείς την αγανάκτηση του ακόμα και με τις πρώτες στιγμές.

Εργοστάσια και πολυκατοικίες που γκρεμίστηκαν σαν χάρτινες κατασκευές στις εργατογειτονιές καταπλακώνοντας ανθρώπους. Ο αριθμός των νεκρών ανεβαίνει ώρα με την ώρα. Μενίδι, Ανω Λιόσια, Ζεφύρι, Κάτω Κηφισιά, το εργοστάσιο του Φουρλή, το εργοστάσιο της Φαράν, το εργοστάσιο της Recomex. Οι συγγενείς να προσπαθούν με αγωνία να σώσουν τους εγκλωβισμένους δικούς τους ανθρώπους μέσα στα χαλάσματα. Οι εργαζόμενοι στο ΚΑΤ σε κατάσταση αλοφροσύνης από το κύμα των τραυματισμένων που καταφτάνουν. Η απληστία και η ασυδοσία των κερδοσκόπων, των εργολάβων, των βιομηχάνων σε όλο το μεγαλείο. Το επίκεντρο του σεισμού ήταν στα βόρεια της Αθήνας αλλά η Εκάλη και το Ψυχικό (τα αριστοκρατικά βόρεια προάστεια) δεν χτυπήθηκαν όπως το Μενίδι.

Η δολοφονική τρέλα της ελεύθερης αγοράς δεν σταματάει "μόνο" στις ευθύνες των αρπακτικών που έφτιαξαν τα χάρτινα εργοστάσια και τις ξεθεμελίωτες πολυκατοικίες στις εργατογειτονιές. Η άλλη όψη της εγκληματικότητας αυτού του συστήματος είναι το χάος των "μηχανισμών" βοήθειας και διάσωσης. Μετά τον σεισμό της Τουρκίας, οι "αρμόδιοι" έλεγαν ότι εδώ έχουμε σχέδια για τέτοιες καταστάσεις, σε αντίθεση με αυτό που έγινε εκεί. Αποδεικνύεται ότι αυτά ήταν ψεύτικα λόγια. Αν ποτέ υπήρχαν σχέδια έκτακτης ανάγκης, οι περικοπές και οι ιδιωτικοποιήσεις τα ρήμαξαν. Με το σεισμό κόπηκε το ρεύμα και το τηλέφωνο και πέρασαν ώρες μέχρι ν' αρχίσουν να λειτουργούν ξανά. Ο κόσμος τρομοκρατημένος βγήκε στους δρόμους, αλλά η Τροχαία ήταν ανύπαρκτη για να αποφύγει το μποτιλιάρισμα. Πυροσβεστική, συνεργεία διάσωσης έβρισκαν τα πάντα μποτιλιαρισμένα.

Αυτές τις κρίσιμες στιγμές φάνηκε πόσο κοστίζουν οι ελλείψεις προσωπικού που έχει επιβάλει η πολιτική της λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων στις δημόσιες υπηρεσίες.

Τις πρώτες ώρες, όλος ο πόνος από τις καταστροφές και τα ανθρώπινα θύματα σπρώχνει τον καθένα να σκεφτεί πως θα βοηθήσει, τους τραυματίες, τους άστεγους, τους σοκαρισμένους. Αλλά αυτά τα ανθρώπινα συναισθήματα δεν πρέπει να πνίξουν την οργή μας για τους ενόχους. Η βοήθεια δεν είναι ατομική υπόθεση του κάθε εργαζόμενου. Πρέπει να κάνουμε τον πόνο και την οργή μας μαζική συλλογική κραυγή: Να πληρώσουν οι κερδοσκόποι.

Τα συνδικάτα πρέπει να μπουν μπροστά για να απαιτήσουμε πρώτα απ' όλα να δοθούν όλοι οι απαραίτητοι πόροι για να σώσουμε και να βοηθήσουμε τα θύματα του σεισμού. Συνεργεία διάσωσης, νοσοκομειακή περίθαλψη, στέγη για τους ξεσπιτωμένους. Οσο περνάνε οι ώρες μεγαλώνει η εικόνα για τις ανάγκες του κόσμου, χρειάζονται χιλιάδες σκηνές, πρέπει να ανοίξουν τα άδεια διαμερίσματα για τους άστεγους. Να κινητοποιηθούμε για να γίνουν πράξη όλα αυτά.

Και βλέποντας από τώρα πιο πέρα από τις πρώτες βοήθειες, να απαιτήσουμε αυτά που θα εξασφαλίσουν ότι ποτέ ξανά οι εργαζόμενοι δεν θα αναγκαστούν να αντιμετωπίσουν τέτοιες τραγωδίες κάτω απ' αυτές τις συνθήκες.

Οι πόροι και τα μέσα υπάρχουν, αυτό που χρειάζεται είναι να σταματήσουμε αυτούς που τα σπαταλάνε. Τέρμα πια οι κοροϊδίες για "φόρο" έξη τοις χιλίοις στα παιχνίδια των κατασκευαστικών εταιριών στο Χρηματιστήριο. Κρατικοποιήστε τις τεχνικές εταιρείες και τις Τράπεζες. Τέρμα πια τα τρισεκατομμύρια για τους εξοπλισμούς. Κάθε F-16 σημαίνει άλλο ένα Μενίδι καταδικασμένο να ζει με τον τρόμο των σπιτιών που δεν αντέχουν στους σεισμούς. Τέρμα πια με τις πολιτικές ηγεσίες που δηλώνουν ότι δεν μπορούν να ακουμπήσουν την "ελεύθερη αγορά". Η ανατροπή αυτού του συστήματος έχει φτάσει να είναι ένα ζήτημα ζωής ή θανάτου για την εργατική τάξη.

Δυο βδομάδες μετά τον σεισμό στην Ισταμπούλ, ο επίσημος αριθμός των νεκρών ήταν 14.000, και οι αγνοούμενοι 40.000. Εκτιμάται ότι ο τελικός απολογισμός μπορεί να φθάσει τους 50 - 60.000 νεκρούς. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος παραδέχθηκε ότι υπάρχουν ακόμη δεκάδες χιλιάδες νεκροί κάτω από τα ερείπια.

Η απόλυτη αδυναμία του κρατικού μηχανισμού να ανταποκριθεί στοιχειωδώς στον σεισμό είναι η πιο κραυγαλέα πλευρά όλης της τραγωδίας. Έξι μέρες μετά το σεισμό σε πολλά χωριά δεν είχε εμφανιστεί ακόμα ούτε ένας κρατικός αξιωματούχος. Ακόμη και οι πιο φιλοκυβερνητικές εφημερίδες και τηλεοπτικά κανάλια φωνάζουν: "Πού είναι το κράτος;" Μια εφημερίδα με μεγάλη κυκλοφορία είχε ένα τεράστιο πρωτοσέλιδο τίτλο: "Αυτό δεν είναι μια φυσική καταστροφή, είναι προμελετημένος φόνος".

Ολα αυτά σημαίνουν ότι η λαϊκή αντίδραση στον σεισμό ήταν ξεκάθαρα πολιτική. Το κράτος είναι εμφανώς παραλυμένο. Ο κόσμος οργανώνει ο ίδιος τα πάντα, από τις εργασίες διάσωσης μέχρι την διανομή του φαγητού αναμεσά τους. Μέσα σε αυτή την κατάσταση, εκατομμύρια ανθρώπων βγάζουν τα προφανή πολιτικά συμπεράσματα.

Η πρώτη αντίδραση ήταν εναντίον των "ανέντιμων", των "παλιανθρώπων" εργολάβων που κατασκεύασαν τα κτίρια. Οι εικόνες στην τηλεόραση, κτιρίων που είχαν μετατραπεί σε ερείπια δίπλα σε εντελώς άθικτα κτίρια φανέρωναν ότι η κύρια αιτία της καταστροφής ήταν τα φτηνά υλικά και η κακή κατασκευή. Αρκετοί πάμπλουτοι κατασκευαστές συγκροτημάτων από πολυκατοικίες και βίλλες κατονομάστηκαν στον Τύπο και κυνηγήθηκαν από το οργισμένο πλήθος. Κάποιοι σύντομα εξαφανίστηκαν και τα γραφεία τους λεηλατήθηκαν και κάηκαν από τον κόσμο.

Οι κατασκευαστικές εταιρείες είναι ένας εύκολος στόχος. Ομως παρά την τεράστια προσπάθεια προπαγάνδας από τον πρόεδρο, τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς που ισχυρίζονται ότι η κυβέρνηση κάνει ότι μπορεί, η οργή γύρισε ενάντια στο ίδιο το κράτος. Ο σεισμός συνέβει στην βορειοανατολική ακτή της θάλασσας του Μαρμαρά, καταστρέφοντας τις βιομηχανικές πόλεις Ιζμίτ και Ανταπαζάρι και τις περιφεριακές εργατικές συνοικίες της Ισταμπούλ. Η περιοχή είναι η βιομηχανική καρδιά της Τουρκίας. Αυτό σήμαινε ότι αντίθετα από προηγούμενους σεισμούς στην μακρινή ανατολή και στα νοτιοανατολικά της χώρας, αυτός ο σεισμός είχε αμέσως πλήρη κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης. Η παράλυση του κράτους έγινε φανερή στον καθένα.

Τα κρατικά διυλιστήρια Τουπράς που βρίσκονται στο Ιζμίτ καίγονταν για τέσσερις μέρες. Παρά τις εκθέσεις που έλεγαν ότι μια πιθανή έκρηξη θα κατέστρεφε όλη την περιοχή και την θάλασσα, δεν υπήρξε καμμιά προσπάθεια να σβύσει η φωτιά. Η φωτιά τέθηκε τελικά υπό έλεγχο από ομάδες που ήλθαν από διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες. Είναι πέρα από κάθε λογική ότι το διυλιστήριο κτίστηκε ακριβώς πάνω στην σεισμογενή γραμμή και δεν διέθετε κανένα σχέδιο εκτάκτου ανάγκης για την αντιμετώπιση πυρκαγιάς. Το υπουργικό συμβούλιο δεν συνεδρίασε παρά μόνο 12 ώρες μετά τον σεισμό.

Αρνήθηκε να ζητήσει διεθνή βοήθεια για αρκετές ώρες μετά, για να αποδείξει,

Troçki'nin marksizmi
Sosyalizm mi, milliyetçilik mi?
Sosyalist İşçi
Sosyal yıkım için canla başla çalıştılar
Enkaz altındakileri ölüme terkettiler
Afet değil cinayet

Εξώφυλλο της εφημερίδας "Σοσιαλιστής Εργάτης" που κυκλοφόρησε αμέσως μετά το σεισμό. Καταγγέλει ότι η καταστροφή δεν ήταν "φυσικό φαινόμενο"

χωρίς αμφιβολία, ότι "η Τουρκία μπορεί να αντιμετωπίσει μόνη της τα προβλήματά της", με κόστος χιλιάδες ανθρώπινες ζωές. Μια γέφυρα που κατέρευσε στον αυτοκινητόδρομο ανάμεσα στην Ισταμπούλ, την σεισμόπληκτη περιοχή και την Αγκυρα, πήρε μέρες για να καθαριστεί ο δρόμος. Χρειάστηκε να περάσουν αρκετές μέρες για να στηθούν τοπικά γραφεία εξυπηρέτησης των εκτάκτων αναγκών στις περιοχές που επλήγησαν. Και από τότε μένουν απόλυτα άχρηστα και αποδιοργανωμένα.

Οι ένοπλες δυνάμεις των 750.000 ανδρών στάθηκαν ανίκανες να διασώσουν 200 από τους άνδρες τους που θάφτηκαν κάτω από τα ερείπια ενός ναυστάθμου κοντά στο Ιζμίτ. Οταν ο πρόεδρος Ντεμιρέλ επισκέφθηκε την περιοχή, έμεινε στον ναύσταθμο περισσότερο χρόνο απ' ότι έμεινε στην ίδια την πόλη. Ενας ναύαρχος κηδεύτηκε αργότερα με την παρουσία του Ντεμιρέλ και του πρωθυπουργού Ετσεβίτ, την στιγμή που απλοί άνθρωποι θάβονται μαζικά σε ομαδικούς τάφους.

Ενας από τους επιζώντες του Ιζμίτ είπε: "Επρεπε να δεχθούν την πρόταση του PKK για ειρήνη και να ξοδέψουν τα λεφτά για μας αντί για τον πόλεμο". Αυτό είναι το κλίμα σ' όλη την χώρα. Ενα κλίμα μαζικής αγανάκτησης που υποχρέωσε τα τηλεοπτικά κανάλια να αφήνουν να περνούν χωρίς λογοκρισία τέτοιες κουβέντες.

Οταν, ύστερα από αρκετές μέρες, χιλιάδες στρατού και αστυνομίας συσσωρεύτηκαν στην περιοχή, ήταν ορατή η ένταση μεταξύ του κόσμου και των δυνάμεων ασφαλείας. Δεν υπήρχε καμμιά αμφιβολία ότι δεν είχαν σταλεί για να βοηθήσουν, μα για να προστατέψουν τα εργοστάσια, τα μαγαζιά και τις περιουσίες των πλουσίων. Το μεγαλύτερο μέρος από τις εργασίες διάσωσης εξακολουθεί να γίνεται από ομάδες του εξωτερικού και κατοίκους, ενώ τα στρατεύματα περιφέρονται με τα όπλα στα χέρια.

Τα εργατικά συνδικάτα και οι μη κρατικές οργανώσεις βοήθειας είναι στην πρώτη γραμμή των προσπαθειών για να φέρουν και να μοιράσουν τρόφιμα, σκηνές και ιατρικό υλικό στην περιοχή. Συνδικάτα που είναι μέλη της Συνομοσπονδίας Εργαζόμενων Δημόσιου Τομέα (KESK) έστησαν σκηνές με τα πανώ τους, μπροστά για να βοηθήσουν τα μέλη τους. Χωρίς να βοηθούν καθόλου, οι δυνάμεις ασφαλείας προσπαθούν σιωπηλά να εμποδίζουν τις μη κρατικές προσπάθειες και έχουν υπάρξει αναφορές ότι η αστυνομία χρησιμοποιεί ορισμένα από τα υλικά που στέλνονται για λογαριασμό της.

Ολα αυτά κάνουν ξεκάθαρο ότι αυτές οι καταστροφές δεν είναι φυσικές, ότι οι σεισμοί δεν είναι τυφλοί απέναντι στις τάξεις. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες έχουν πεθάνει, εκατοντάδες χιλιάδες έχουν χάσει τα πάντα, ενώ τα εργοστάσια και τα σπίτια των πλουσίων παραμένουν άθικτα, ακόμη και στο κέντρο της σεισμόπληκτης περιοχής. Τα εργοστάσια είναι ασφαλισμένα, τα σπίτια των εργατών όχι. Η κυβέρνηση συζητά να μειώσει τους φόρους στις επιχειρήσεις, την στιγμή που οι εργάτες βρίσκονται σε αναγκαστική άδεια άνευ αποδοχών. Εκατοντάδες χιλιάδες είτε πεθαίνουν κάτω από τα ερείπια είτε κοιμούνται στους δρόμους χωρίς τρόφιμα, στέγη και ιατρική φροντίδα, ενώ η κυβέρνηση ανησυχεί για την οικονομία και οι πλούσιοι για το πώς οι δουλειές τους θα αρχίσουν να λειτουργούν το συντομότερο.

Τα συνθήματά του Sosyalist Isci βρίσκονται ήδη στα χείλη πάρα πολλών εργατών: "Δεν είναι φυσική καταστροφή, αλλά δολοφονία", "Να παραιτηθεί η κυβέρνηση", "Λεφτά για τους επιζώντες και όχι για πόλεμο"

Ali Saffet

από την εφημερίδα Sosyalist Isci (Σοσιαλιστής Εργάτης)

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Οι σεισμοί σε Ελλάδα και Τουρκία προκάλεσαν..

ρωγμές στον εθνικισμό

Οι σκηνές στην τηλεόραση, απο το σεισμό στην Τουρκία συγκίνησαν πολύ κόσμο στην Ελλάδα και στη νότια Κύπρο που έτρεξαν να δώσουν αίμα, να μαζέψουν ρούχα, φάρμακα και άλλη βοήθεια για τους σεισμοπαθείς.

Ηταν κυριολεχτικά ένα πρωτοφανές κύμα συμπαράστασης που ξεπερνούσε κάθε όριο. Γιατροί και συνεργεία διάσωσης πήγαν στην Τουρκία για βοήθεια. Οι Δήμοι και οι κυβερνητικές υπηρεσίες στην Ελλάδα αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στην τεράστια προσφορά απο τον κόσμο. Οργανώθηκαν συναυλίες συμπαράστασης, ποδοσφαιρικές συναντήσεις με τούρκικες ομάδες και πολλά άλλα.

Χιλιάδες άνθρωποι ένοιωσαν ότι πολύ εύκολα μπορεί να βρεθούμε στην θέση των τούρκων γειτόνων μας, να χάσουμε συγγενείς και φίλους σ' ένα παρόμοιο σεισμό.

Τρείς βδομάδες αργότερα αυτή η πραγματικότητα επιβεβαιώθηκε με τον πιό τραγικό τρόπο όταν εκδηλώθηκε ο καταστροφικός σεισμός έξω απο την Αθήνα.

Τα πράγματα τώρα αντιστράφηκαν και οι τούρκοι εργαζόμενοι επέστρεψαν την αλληλεγγύη και συμπαράσταση που πήραν απο τους έλληνες λίγες μέρες πρίν. Παρά τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ίδιοι ακόμη απο τον καταταστροφικό σεισμό που σκότωσε περισσότερους απο 50 χιλιάδες ανθρώπους, έτρεξαν να προσφέρουν, αίμα, φάρμακα και καθε άλλη βοήθεια που μπορούσαν ενω τα τουρκικά σωστικά συνεργεία ήταν τα πρώτα που βρέθηκαν αμέσως κοντά στους σεισμοπαθείς και βοηθούσαν στον απεγκλωβισμό τους.

Ψεύτικα σύνορα

Οι σεισμοί στη Τουρκία και στην Ελλάδα έδειξαν πόσο ψεύτικες είναι οι ιδέες του εθνικισμού. Για μια ζωή έλληνες και ελληνοκύπριοι μαθαίνουμε ότι «οι Τούρκοι είναι οι προαιώνιοι εχθροί, γαλουχημένοι με το μίσος για τους έλληνες». Για μια ζωή τούρκοι και τουρκοκύπριοι ακούνε για τους «αιμοβόρους ρωμιούς» που πάντα θα τους «επιβουλεύονται».

Αυτές οι ιδέες δέχτηκαν ένα γερό χαστούκι με τα όσα ακολούθησαν τους σεισμούς. Η εικόνα του «αιμοβόρου εχθρού» που συντάσσεται πίσω απο την κυβέρνηση του και είναι έτοιμος να επιτεθεί στην άλλη πλευρά έσπασε απο τις χιλιάδες των απλών ανθρώπων που έτρεξαν να προσφέρουν κάθε βοήθεια, ακόμα και το αίμα τους. Ο τούρκος Άττιλα (το όνομα ενός απο τα μέλη του τουρκικού σωστικού συνεργείου) που βοηθά ν' απεγκλοβιστεί απο τα συντρίμια ελληνοκύπριος εργαζόμενος στο εργοστάσιο της Recomex είναι μια εικόνα που περνά πάνω απο τον Αττίλα του '74 και χτίζει γέφυρες φιλίας και συννενόησης. Το ίδιο και η σωτηρία απο τα ελληνικά σωστικά συνεργεία του μικρού τούρκου στο Ιζμίτ. Τα οργισμένα πλήθη των τούρκων που φώναζαν και απειλούσαν τον Ντεμιρέλ, που προσπαθούσε να τους πείσει ότι οι χιλιάδες νεκροί και άστεγοι ήταν φυσική καταστροφή και να την δεχτούν αδιαμαρτήρητα, δεν διέφεραν σε τίποτα απο τα οργισμένα πλήθη των ελλήνων στα Λιόσια που ζητούσαν σκηνές, τρόφιμα και την τιμωρία των ενόχων για τις κακές κατασκευές που έγιναν ο τάφος των συγγενών και φίλων τους.

Ολ' αυτά έδειξαν οτι οι ιδέες του εθνικισμού δεν είναι κάτι που το φέρνει μαζί της η εργατική τάξη, κάτι «αιώνιο και αναλλοίωτο» που δεν αλλάζει. Είναι κάτι που της καλλιεργήται απο τα πάνω, απο την άρχουσα τάξη. Είναι η συγκολητική ουσία με την οποία δένει την εργατική τάξη μαζί της και εξασφαλίζει την ανοχή και τη στήριξη της στα βρώμικα καπιταλιστικά σχέδια της. Γι αυτό χτίζουν σύνορα, και όχι μόνο γεωγραφικά και κρατικά αλλα και σύνορα μίσους και καχυποψίας στις καρδιές των ανθρώπων.

Το πόσο ψεύτικα είναι αυτά τα σύνορα, φάνηκε ξεκάθαρα με τους σεισμούς. Οχι μόνο γιατί οι φυσικές καταστροφές και ο πόνος των απλών ανθρώπων δεν ξεχωρίζει σύνορα και εθνότητες αλλά γιατί έδειξαν πως οι πραγματικές διαχωριστικές γραμμές είναι άλλες. Ειναι ταξικές. Ειναι οι γραμμές που χωρίζουν τις φτωχογειτονιές της Αθήνας, της Ισταμπούλ και του Ιζμίτ που έγιναν θρύψαλα, απο τις αριστοκρατικές συνοικίες που έμειναν άθικτες. Αυτές είναι οι πραγματικές διαχωριστικές γραμμές: Αναμέσα στους πλούσιους και του φτωχούς, τους κερδοσκόπους της αγοράς και τα θύματα της αγοράς, αυτούς που ευθύνονται για τα ερείπια και αυτούς που είναι θαμένοι κάτω απο αυτά.

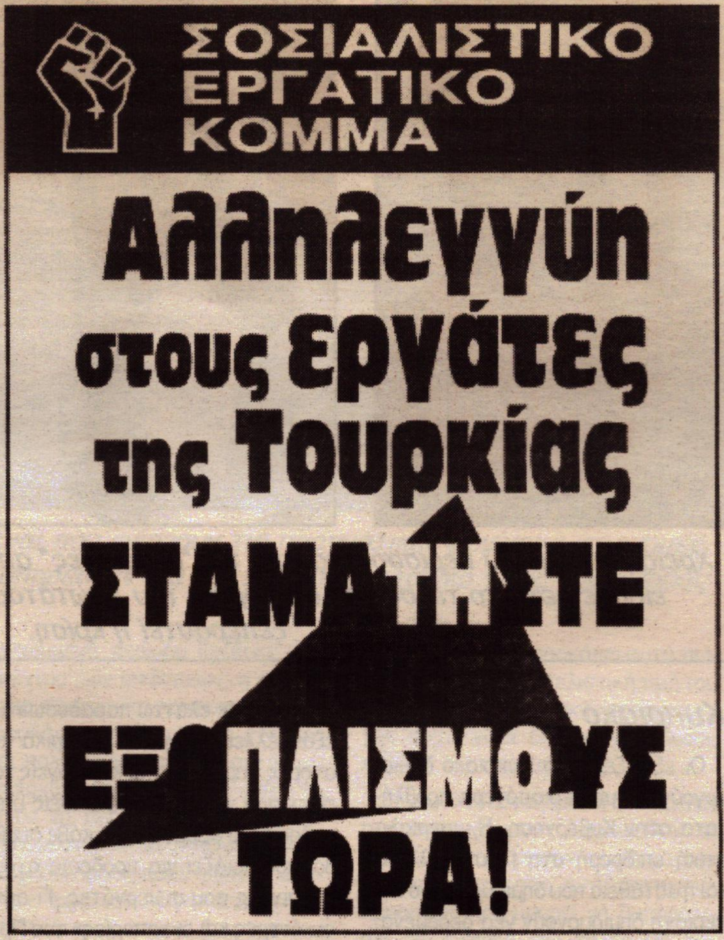

Αφίσα που κυκλοφόρησε στην Ελλάδα απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αμέσως μετά τους σεισμούς στην Τουρκία.

Διεθνιστική δράση

Για πρώτη φορά τόσος πολύς κόσμος είδε αυτές τις πραγματικότητες τόσο καθαρά και στις δυό πλευρές του Αιγαίου. Αυτό που χρειάζεται τώρα είναι να μετατρέψουμε αυτή την αυθόρμητη διάθεση σε διεθνιστική δράση.

Συνθήματα όπως «Ενωμένοι ενάντια στους κερδοσκόπους του θανάτου», «Φορολογήστε τους πλούσιους», «Σταματήστε τους Εξοπλισμούς», βρίσκουν απήχηση σε σημαντικά κομμάτια της εργατικής τάξης.

Η διάθεση του κόσμου για να κάνει κάτι για τους σεισμόπληκτους σε Ελλάδα και Τουρκία μπορεί να βρεί σήμερα την καλύτερη της εκφραση σε αυτά τα συνθήματα. Η υποκρησίες του Σημίτη, του Ετζεβίτ και του Κληρίδη ότι ενδιαφέρονται για τους σεισμοπαθείς και για τη δημιουργία καλού κλίματος ανάμεσα στις δυό πλευρές δεν πρέπει να πείθουν κανένα. Την ίδια στιγμή που Σημίτης και Παπανδρέου εκφράζουν αλληλεγγύη στον τούρκικο λαό, συνεχίζουν την πολιτική των Βέτο στην Ε.Ε. εναντίον της Τουρκίας, κάτι που όχι μόνο στρέφεται ενάντια στον τούρκικο λαό αλλά συντηρεί και αυξάνει την ένταση ανάμεσα στις δυο χώρες.

Ο Κληρίδης εξάγγειλε βοήθεια ύψους 100,000 δολαρίων για τους τούρκους σεισμοπαθείς και ενός εκατομμυρίου για τους έλληνες. Εκτός απο την εμφανή σκοπιμότητα που δείχνουν αυτά τα δυό ποσά, είναι ψίχουλα σε σύγκριση με αυτά που ξοδεύουν για τους εξοπλισμούς. Έχει ξοδέψει περισσότερα απο 1 δισεκατομμύριο λίρες τα τελευταία χρόνια για εξοπλιστικά προγράμματα και πολλά περισσότερα η ελληνική κυβέρνηση και μιλούν για αλληλεγγύη στον τούρκικο λαό. Μαζί με τους τούρκους ομόλογους τους έχουν μετατρέψει την περιοχή σε πυριτιδαποθήκη έτοιμη να εκραγεί και να σκοτώσει χιλιάδες απλών ανθρώπων και στις τρεις χώρες, πολλούς περισσότερους απο τους σεισμούς, και ταυτόχρονα μας το παίζουν «ανθρωπιστές».

Η καλύτερη αλληλεγγύη που μπορούμε να προσφέρουμε προς τους σεισμοπαθείς της Ελλάδας και της Τουρκίας είναι να παλέψουμε να σταματήσουν οι εξοπλισμοί. Έτσι όχι μόνο θα βοηθήσουμε να μειωθεί η ένταση αλλά θα αποδεσμευτούν τεράστια ποσά που μπορούν να αξιοποιηθούν για να προσφέρουν αντισεισμική προστασία στους εργαζόμενους και στις τρείς χώρες.

Η πιό αποτελεσματική προστασία όμως απο τους σεισμούς είναι να παλέψουμε για ν' ανατρέψουμε τους κερδοσκόπους του θανάτου και το βρώμικο καπιταλιστικό σύστημα τους που είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για τις τεράστιες καταστροφές και το θάνατο που προκαλούν τα φυσικά φαινόμενα.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ '99

15, 16, 17 Οχτώβρη

Intercollege - Λευκωσία

Τρείς μέρες με σοσιαλιστικές ιδέες και συζητήσεις

Συμμετέχουν

σοσιαλιστές απο την Ελλάδα και την Τουρκία και συνδικάλιστές .

Ζητήστε κάρτες συμμετοχής και πρόγραμμα των συζητήσεων απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία. Γιά περισσότερες πληροφορίες τηλ: 02-349959, Fax: 02-349770

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Αλλες 201,5 λίρες μαζέυτηκαν αυτούς τους δυό μήνες για την οικονομική ενίσχυση ανεβάζοντας το συνολικό ποσό που μαζεύτηκε μέχρι τώρα στις 2107,5 λίρες.

Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους που πρόσφεραν την ενίσχυση τους.

Ευχαριστούμε ιδιαίτερα τους συντρόφους απο το εξωτερικό που μας έστειλαν την συνρδομή τους, τον Περικλή απο τις ΗΠΑ τον Δημήτρη και τη Γιώτα απο την Αγγλία, τη Θέο απο την Γαλλία και τον Λούη απο την Ρωσία.

Κυβέρνηση και ΔΗΣΥ κλονίζονται η αντιπολίτευση ..χτενίζεται

Η συνεδρία του Ανωτάτου Συμβουλίου του Συναγερμού παρά τις «ομόφωνες» αποφάσεις της δεν πρόκειται να οδηγήσει σε τέλος την κρίση μέσα στον κόμμα.

Τα αίτια της κρίσης δεν έχουν να κάνουν, ούτε με τον οξύθημο και ερειστικό χαρακτήρα του Αναστασιάδη, ούτε με προσωπικές διαφορές με τον Προδρόμου ή τον Συλούρη.

Ο τρόπος με τον οποίο έφυγε ο Σερέζης, ο πρώην κυβερνητικός εκπρόσωπος και οι καταγγελίες του σε βάρος της ηγεσίας του Συναγερμού, η αποχώρηση του Χρυσοστομή απο το υπουργείο Αμυνας και οι δηλώσεις του δείχνουν το βάθος του προβλήματος.

Πολιτική κρίση

Η κρίση στο κυβερνητικό κόμμα είναι μιά βαθειά πολιτική κρίση. Είναι το αποτέλεσμα των πολιτικών επιλογών της κυβέρνησης που προκαλούν αντιδράσεις όχι μόνο μέσα στην μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων αλλα και κομματιών της ίδιας της άρχουσας τάξης και της ηγεσίας του κόμματος.

Η κυβέρνηση Κληρίδη που ανέλαβε να διαχειριστεί τον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό σε μια περίοδο που περνά τα χειρότερα προβλήματα απο το 1974 είναι υποχρεωμένη να πάρει μια σειρά μέτρα που προκαλούν την οργή της εργατικής τάξης. Το φορολογικό πακέττο του περασμένου χρόνου και η απόρριψη του απο τη Βουλή έχει στοιχιώσει και κυνηγά την κυβέρνηση σε κάθε βήμα της. Οι ιδιωτικοποιήσεις έχουν ξεσηκώσει τους εργαζόμενους στο Δημόσιο και ημικρατικό τομέα. Οι περικοπές και η λιτότητα έχουν δημιουργήσει τεράστια προβλήματα στο τομέα της Δημόσιας Υγείας και της Παιδείας. Πολλά κοινοφελη έργα καθυστερούν ή αναβαλλονται προκαλώντας τις αντιδράσεις πολλών κατοίκων υποβαθμισμένων περιοχών.

Κάθε απόφαση της προκαλεί και τις αντιδράσεις μεγάλων κομματιών μέσα στη κοινωνία. Η κυβέρνηση βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα τεράστιο κύμα δυσαρέσκειας. Την τελευταία περίοδο το Προεδρικό Μέγαρο επολιορκείτο σχεδόν καθημερινά απο εργαζόμενους και διαμαρτυρόμενους, απεργούς, εκπαιδευτικούς, ψαράδες, παραπληγικούς και άλλους.

Η δημοτικότητα της κυβέρνησης έπεσε στο χαμηλότερο επίπεδο που έφτασε ποτέ κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Σε τέτοιες εποχές η αναζήτηση στηριγμάτων στην εθνικοφροσύνη είναι θέμα ζωής και θανάτου για το κυβερνητικό κόμμα. Γι αυτό ήταν «θανάσιμο» σφάλμα για τον Σερέζη που σαν κυβερνητικός εκπρόσωπος τόλμησε να μιλήσει για την ανάγκη μή λήθης του πραξικοπήματος και των συνεπειών του.

Απο την άλλη πώς θα μπορούσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος να ωραιοποιεί και να προβάλλει μια κυβερνητική πολιτική που βρίσκεται σε διάσταση με τις επιθυμίες και τις διαθέσεις της μεγάλης μάζας της κοινωνίας.

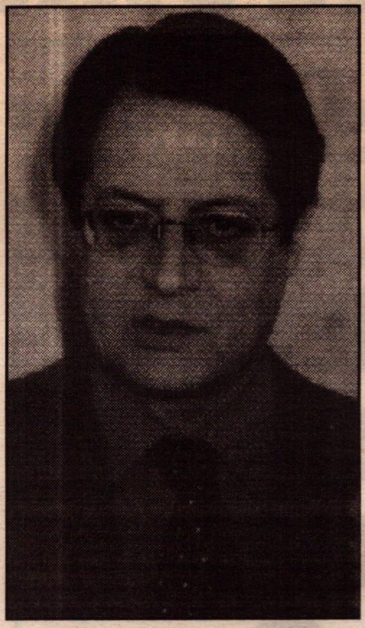

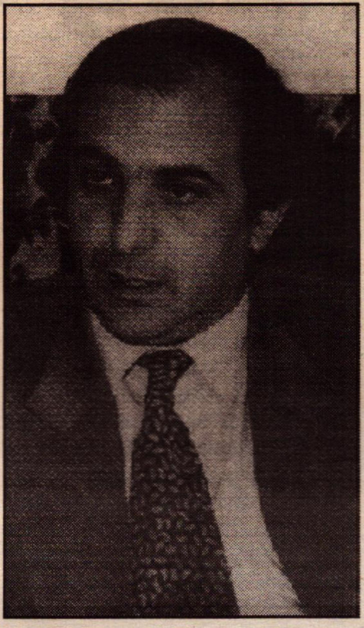

Χρειάζονται πολύ περισσότερα απο τις "ομόφωνες" αποφάσεις και τις χειραψίες που είδαμε μετά το τέλος της συνεδρίας του Ανωτάτου Συμβουλίου του ΔΗΣΥ για ξεπεραστεί η κρίση.

Κυπριακό

Οι εξελίξεις στο Κυπριακό δημιουργούν ακόμη περισσότερα προβλήματα στην Κυβέρνηση. Η ιμπεριαλιστική επιδρομή στη Γιουγκοσλαβία και η αστάθεια που δημιούργησε στην περιοχή δημιουργούν νέα δεδομένα. Οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές πιέζουν για μια διευθέτηση τόσο του κυπριακού όσο και των άλλων ελληνοτουρκικών διαφορών ώστε να εξασφαλιστεί η σταθερότητα στην περιοχή ανάμεσα σε δυό συμαντικούς συμμάχους τους για να μπορέσουν να επιβάλουν τα σχέδια τους και τις εξελίξεις που επιθυμούν στην περιοχή.

Μιά τέτοια συμφωνία βέβαια δεν μπορεί να είναι παρά το αποτέλεσμα κάποιου συμβιβασμού. Όταν όμως για 6 χρόνια επαναλαμβάνεις «την πατρίδα ούκ ελάττω παραδόσω» και εξαγγέλλεις Δόγματα πολεμικά και αγορές πυραύλων και καλιεργείς τον εθνικισμό για να εξασφαλίσεις υποστήριξη και συμμαχίες, ο κάθε συμβιβασμός μοιάζει για προδοσία στους χτεσινούς σου συνεργάτες. Γι αυτό οι κόντρες και οι «απορίες» του Προδρόμου για το αν ο ανασχηματισμός δείχνει αλλαγή στην πολιτική του Κληρίδη ή του κόμματος στο Κυπριακό. Γι αυτό ο Συλούρης μιλά για παράδοση της εξουσίας στους ΕΔΗ και τον Βασιλείου.

Αυτή είναι η πραγματική βάση της κρίσης μέσα στον Συναγερμό και κανένα λίφτιγκ της κυβέρνησης δεν μπορεί να την ξεπεράσει. Οι αντιφάσεις στην πολιτική της κυβέρνησης θα συνεχίσουν, οι συγκρούσεις θα συνεχίσουν γιατί συνεχίζονται τα αίτια που τις προκαλούν.

Η αντιπολίτευση

Ενω βρισκόμαστε μπροστά σε μια λαομίσητη κυβέρνηση που κλονίζεται και ενω το κυβερνητικό κόμμα σπαράζεται απο συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις η αντιπολίτευση μοιάζει περισσότερο με θεατή που παρακολουθεί χαιρέκακα.

Το ΑΚΕΛ εστιάζει την κριτική του στους τύπους παρά στην ουσία, στον αν έχει δικαίωμα ο Αναστασιάδης να αλλάζει υπουργούς και μιλά για κρίση θεσμών και αξιών. Η πρόταση που έχει να κάνει για το πώς αντιμετωπίζεται αυτή η κατάσταση είναι μιά γενική πρόσκληση στα κόμματα της αντιπολίτευσης για τη δημιουργία εκλογικού μετώπου με στόχο τις προεδρικές του 2003.

Το πρόβλημα όμως δεν είναι αν ο Κληρίδης είναι υποχείριο του Αναστασιάδη αλλά οι αντεργατικές και πολεμοκάπηλες επιλογές του. Αυτά είναι που προκαλούν την οργή και την αγανάκτηση της εργατικής τάξης. Και αυτή τη πολιτική είναι που πρέπει να σταματήσουμε. Γι αύτό εκείνο που χρειάζεται σήμερα είναι να οργανωθεί αυτός ο θυμός και η αγανάκτηση και να εκφραστούν αντικυβερνητικά. Γι' αυτό χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα δράσης με αιτήματα που να απαντούν στα προβλήματα της κρίσης οπώς:

35ωρο και αυξήσεις - οχι απολύσεις

Οχι στις ιδιωτικοποιήσεις

Δαπάνες για Υγεία - Παιδεία

Φορολογήστε τους πλούσιους

Σταματήστε τους εξοπλισμούς

Χρειάζεται ακόμη να οργανωσουμε αγώνες, απεργίες και καταλήψεις για να κερδίσουμε αυτά τα αιτήμα. Μέσα απ' αυτούς τους αγώνες ανοίγει και η προοπτική να ξεφορτωθούμε την κυβέρνηση πολύ πριν τις εκλογές. Καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να κυβερνήσει όταν βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπη με απεργίες, καταλήψεις και διαδηλώσεις χιλιάδων εργαζομένων.

Το προεδρικό σύστημα μπορεί να προστατεύει τον Κληρίδη απο πρόταση μομφής στη Βουλή αλλά δεν τον προστατεύει απο την πρόταση μομφής που μπορεί να καταθέσει η εργατική τάξη στους δρόμους και να τον υποχρεώσει να παραιτηθεί.

Η απόπειρα εμπρησμού του τεμένους ΧΑΛΑ ΣΟΥΛΤΑΝ

Χρειάζεται η αντίδραση ενός μαζικού αντισωβινιστικού κινήματος

Η αποπόπειρα εμπρησμού τους τεμένους ΧΑΛΑ ΣΟΥΛΤΑΝ στη Λάρνακα ήρθε σε μιά στιγμή που δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για το ποιά ήταν τα κίνητρα των δραστών. Είναι μιά προσπάθεια των σωβινιστών για να σπάσουν το κλίμα συναδέλφωσης και αλληλεγγύης που εμφανίστηκε ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών μετά τον σεισμό στην Τουρκία.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι σωβινιστές και των δυό πλευρών ενοχλήθηκαν πολύ απο όσα ακολούθησαν τον σεισμό. Ενα κλίμα μέσα στο οποίο ο κόσμος τρέχει να προσφέρει βοήθεια στους μέχρι χτές θεωρούμενους ως θανάσιμους εχθρούς οδηγεί στο περιθώριο τους εθνικιστές και τους φασίστες.

Την ευθύνη για την απόπειρα εμπρησμού του τεμένους ανέλαβε με προκύρηξη της η «Παγκύπρια Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών» (ΠΟΚΑ). Κυβέρνηση και αστυνομία προσπάθησαν να υποβαθμίσουν την σημασία αυτής της ενέργειας και της προκύρηξης. Αρχικά μίλησαν για προβοκάτσια των τούρκων ενω ύστερα άρχισαν να μιλούν για μη σοβαρή οργάνωση. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία οτι οι φασίστες είναι απομονωμένοι και δεν τολμούν να βγούν ανοιχτά στο προσκήνιο, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι επικίδυνοι.

Ας μην ξεχνάμε ότι μετά τα γεγονότα της Δερύνειας ανέλαβαν την ευθύνη για την δολοφονία ενός στρατιώτη και τον τραυματισμό άλλου σε τουρκικό φυλάκιο στην Αχερίτου. Τον επόμενο χρόνο δολοφονήθηκε στη Λεμεσό ο τουρκοκύπριος Τζαν Νεγκίπ απο «αγνωστους» που του έστησαν καρτέρι. Ολ αυτά τα περιστατικά η αστυνομία και τα ΜΜΕ τα υποβάθμισαν και προσπάθησαν να τα παρουσιάσουν σαν έργο τούρκων πρακτόρων. Το ίδιο έκαναν και με τις δυό απόπειρες δολοφονίας του τουρκοκύπριου Τζεμάλ Κασάπογλου που έγιναν πρόσφατα. Αυτό όμως είναι το καλύτερο άλλοθι και κάλυψη που μπορούν να προσφέρουν στα φασιστικά καθάρματα.

Παρόμοια ταχτική ακολουθά και ο Ντεκτάς σε σχέση με τους ελληνοκύπριους εγκλωβισμένους και το αποτέλεσμα είναι οι συνεχείς παρενοχλήσεις τους ή ακόμα και η δολοφονία τους απο σωβινιστές ή άλλους γκάγκστερς της άλλης πλευράς, όπως έγινε με τον Στέλιο Χάρπα πρίν λίγες βδομάδες.

Ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης Κληρίδη, δήλωσε ότι η δολοφονία του Στέλιου Χάρπα δεν είναι πολιτική. Τα ίδια δήλωσε προηγούμενα και για την απόπειρα κατα του Τζεμάλ Κασάπογλου. Ομως και τα δυό αυτά εγκλήματα έχουν πολιτική διάσταση, ανεξάρτητα αν τα κίνητρα των δολοφόνων ή επίδοξων δολοφόνων τους ήταν πολιτικά ή όχι - είναι αποτέλεσμα του ότι ζούν απροστάτευτοι σε ένα εχθρικό περιβάλλον. Είναι θύματα της πολιτικής των διακρίσεων και της καταπίεσης που αντιμετωπίζουν οι εθνικές μειονότητες που ζούν σε ένα εχθρικό κράτος. Κάτι που τους μετατρέπει σε εύκολα θύματα.

Η καλύτερη προστασία τόσο των τουρκοκυπρίων που ζουν στο νότο, όσο και των ελληνοκυπρίων που ζούν στο βορρά είναι ένα αντισωβινιστικό κίνημα επαναπροσέγγισης που να υπερασπίζεται με συνέπεια τα δικαιώματα τους. Προς αυτή την κατέυθυνση είναι πρέπει να στραφούν σήμερα οι ελληνοκύπριοι διεθνιστές.

ΔΙΕΘΝΗ

Νοτιος Αφρική

Η μεγαλήτερη απεργία απο την εποχή του Απαρτχαιντ

Πάνω από 600.000 εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα κατέβηκαν σε απεργία στις αρχές του Σεπτέβρη στην Νότιο Αφρική.

Δεκάδες χιλιάδες συνδικαλίστες δάσκαλοι, εργαζόμενοι στόν τομέα της υγείας, προσωπικό των φυλακών και πολλοί άλλοι συμμετείχαν σε πορείες που οργανώθηκαν στην Pretoria, το Cape Tawn, το Durban και άλλες μεγάλες πόλεις.

Ηταν η μεγαλήτερη απεργία από την κατάρρευση του Απαρτχαιντ το 1974 και πολύ μεγαλήτερη απο μία παρόμοια απεργιά δύο βδομάδες προηγούμενα.

Η κυβέρνηση του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου ANC δεν δέχεται να δώσει αυξήσεις πάνω από το 4,7% έως 6,3% που είναι μικρότερο από την αύξηση του πληθωρισμού.

Ο υπουργός για θέματα δημόσιου τομέα και αναπληρωτής πρόεδρος του Κομμουνιστικού Κόμματος Geraldine Fraser Moleketi είπε ότ δέν υπάρχουν λεφτά για να δωθούν αυτή τη χρονιά, ενώ ο Διοικητής την Κεντρικής Τράπεζας δήλωσε ότι δέν θα υπάρξει καμία υποχώρηση στις πιέσεις.

Καθώς όμως η πίεση από τους εργάτες που κατεβαίνουν στους δρόμους μεγαλώνει, η κυβέρνηση δείχνει να κλονίζεται. Στα ταχυδρομεία ενώ αρχικά απειλούσε με lock out αν πραγματοποιήσουν 24ωρη απεργία αναγκάστηκε να κάνει πίσω.

Είναι σίγουρο πως αν οι ηγέτες των συνδικάτων εντείνουν τις κινητοποίσεις στον δημόσιο τομέα θα κερδίσουν μία σημαντική νίκη.

Η οργή και ο θυμός μεγαλώνει ανάμεσα στους εργάτες οι οποίοι βλέπουν τους μισθούς τους και το βιωτικό τους επίπεδο να μειώνεται, την ίδια στιγμή που οι πλούσιοι κερδίζουν περισσότερα απο κάθε άλλη φορά.

Οι απεργίες έχουν ήδη φέρει κάποια αποτελέσματα. Δέκα περίπου χιλιάδες ανθρακωρύχοι που δούλευν στην Anglo Coal και Ingwe, έχουν καταφέρει μετά απο απεργίες να εξασφαλίσουν κάποιες παραχωρήσεις από την διεύθυνση. Απεργίες έχουν γίνει και από τους μεταλλεργάτες και τους εργάτες μεταφορών.

Οι ηγεσίες των συνδικάτων όμως αμφιταλαντεύονται ανάμεσα στην πίεση απο τα κάτω που ασκούν οι εργάτες και την επιθυμία τους να μην έρθουν σε σύγκρουση με την κυβέρνηση. Οι ηγέτες της μεγαλήτερης ομοσπονδίας συνδικάτων, COSATU που έχει 1,8 εκατομμύρια μέλη, δήλωσαν ότι θα καλέσουν τα μέλη τους σε απεργία συμπαράστασης στον δημόσιο τομέα αν δέν υπάρξει σύντομα συμφωνία γύρω από τα αιτήματα.

Την ίδια στιγμή όμως διεξάγονται διαπραγματεύσεις που μπορεί να οδηγήσουν στην αποδοχή της πρότασης της κυβέρνησης με αντάλλαγμα υποσχέσεις για μελλοντικές παροχές τον επόμενο χρόνο.

Οι εργάτες δείχνουν αποφασιμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα γιατί πιστεύουν ότι αν η κυβέρνηση κερδίσει αυτή τη μάχη θα προχωρήσει και σε άλλες επιθέσεις ενάντια στους εργάτες.

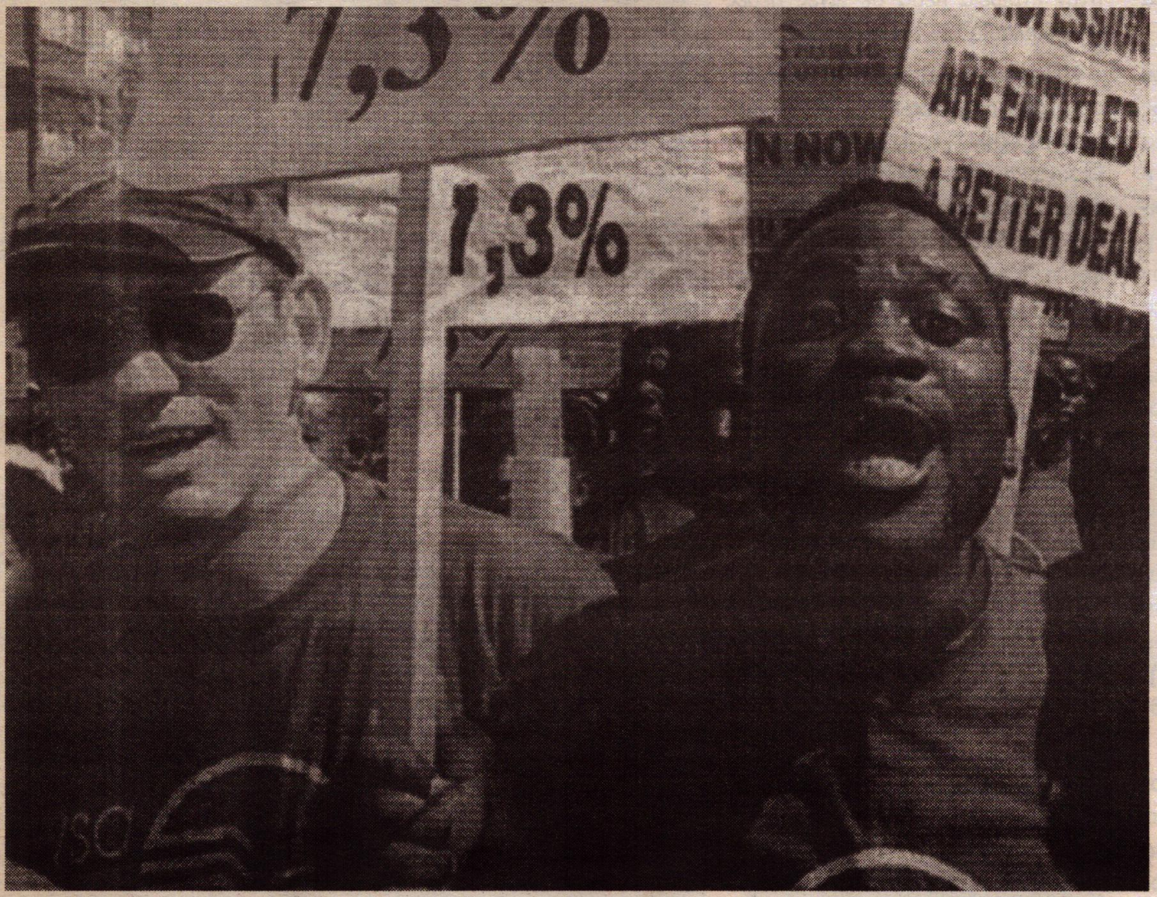

Κινητοποιήσεις ενάντια στον Μιλόσεβιτς

γράμμα απο το Βελιβράδι

Η αντικαθεστωτική συγκέντρωση που έγινε στο Βελιγράδι στα τέλη Αυγούστου ήταν πάρα πολύ μεγάλη και μαχητική - θύμιζε μέρες του '96. Οι εφημερίδες έγραψαν ότι συμμετείχε 100.000 κόσμος, αλλά κατά την γνώμη μου ήταν μεγαλύτερη. Πάρα πολλοί νεολαίοι, αλλά και εργαζόμενοι και άνθρωποι όλων των ηλικιών φώναξαν ξανά και ξανά το σύνθημα "Σλόμπο φύγε".

Η επιτυχία τη συγκέντρωσης είναι πολύ μεγάλη αν σκεφτεί κανείς το γεγονός ότι ο Βουκ Ντράσκοβιτς λίγες μέρες πριν είχε ανακοινώσει ότι δεν θα συμμετέχει. Ηταν τέτοια όμως η συμμετοχή του κόσμου στην συγκέντρωση (ακόμα και υποστηρικτών του κόμματός του) που και ο ίδιος αναγκάστηκε τελικά να έρθει. Οταν πήγε να μιλήσει αντιμετώπισε το γιουχάισμα και τα σφυρίγματα από την πλειοψηφία των συγκεντρωμένων.

Ο Ντράσκοβιτς ζητάει εκλογές με τον Μιλόσεβιτς στην εξουσία, σε αντίθεση με τη θέση της "Συμμαχίας για την Αλλαγή" (στην οποία συμμετέχει το Δημοκρατικό Κόμμα του Τζίτζιτς), που ζητάει παραίτηση του Μιλόσεβιτς και μεταβατική κυβέρνηση για να καλέσει εκλογές. Ο Ντράσκοβιτς λέει ότι κάτι τέτοιο μπορεί να δημιουργήσει εμφύλιο πόλεμο.

Ομως ο κόσμος δεν θέλει εμφύλιο πόλεμο και γενικότερα κάθε είδους πόλεμο. Τα κρατικά ΜΜΕ κατηγόρησαν τους διαδηλωτές ότι "παίζουν το παιχνίδι του ΝΑΤΟ". Αυτή η ψεύτικη προπαγάνδα προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερη αγανάκτηση στον κόσμο που γνώρισε από πρώτο χέρι τους ΝΑΤΟικούς βομβαρδισμούς και δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στη Δύση. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι εξοργισμένοι με τον Μιλόσεβιτς και θέλουν να υπάρξει άμεσα αλλαγή χωρίς κανένα συμβιβασμό μαζί του. Η αντιπολίτευση αισθάνεται αυτήν την διάθεση του κόσμου και γι'αυτό προχωράει σε κινητοποιήσεις, γι'αυτό και ο Ντράσκοβιτς που ενήργησε διασπαστικά γιουχαϊστηκε από το συγκεντρωμένο πλήθος.

Το υπουργικό συμβούλιο αποφάσισε να αγνοήσει τις πιέσεις για παραίτηση του Μιλόσεβιτς και τα κρατικά ΜΜΕ έχουν ξεκινήσει νέα επιχείρηση προπαγάνδας για να τον διατηρήσουν στην εξουσία. Ομως από τα κάτω υπάρχει πολύς θυμός: Ο κόσμος δεν έχει λεφτά να αγοράσει τα απαραίτητα, οι συγκοινωνίες (τα λεωφορεία) δεν λειτουργούν, υπάρχουν ουρές για να προμηθευτείς πετρέλαιο. Ολοι φοβούνται το χειμώνα γιατί ανακοίνωσαν ότι θα υπάρξουν περικοπές στον ηλεκτρισμό και δεν θα φθάνει για να υπάρχει θέρμανση. Οι χιλιάδες πρόσφυγες από το Κόσοβο είναι άλλο ένα μεγάλο πρόβλημα.

Ετσι ο Τζίτζιτς μιλώντας στη συγκέντρωση είπε ότι δίνει διορία 15 μέρες στην κυβέρνηση και ότι αν η κυβέρνηση δεν απαντήσει θα καλέσει γενική απεργία και διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις. Αν ο Μιλόσεβιτς δεν έχει παραιτηθεί μέχρι τις 21 Σεπτέμβρη θα γίνει νέα πανεθνική διαδήλωση στο Βελιγράδι που θα καταλήξει στο σπίτι του Μιλόσεβιτς που βρίσκεται στο πιο πλούσιο προάστιο της πόλης για να τον ρίξει. Ο κόσμος θέλει άμεση δράση και παρά το γεγονός ότι δεν έχει μεγάλη εμπιστοσύνη στην αντιπολίτευση (ήταν σχεδόν τα ίδια κόμματα που στέρησαν τη νίκη το 1996-97) θέλει μια κατεύθυνση για να κινηθεί και γι'αυτό στήριξε την συγκεντρωση που κάλεσε η Συμμαχία για την Αλλαγή, ελπίζοντας να οργανώσει πραγματικά τον αγώνα.

Μαρία Ντούμποβιτς, Βελιγράδι

Κόσσοβο

Συνεχίζεται η εκκαθάριση των Σέρβων

Στα τέλη του Αυγούστου ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, Σημίτης επισκέφτηκε τα Τίρανα για συνομιλίες με τον πρωθυπουργό της Αλβανίας Μάικο. Οι εφημερίδες και τα κανάλια στην Ελλάδα πρόβαλαν την επίσκεψη του Σημίτη και τις συνομιλίες με τον Μάικο ότι μπορούν να βοηθήσουν την "ειρηνευτική διαδικασία στο Κόσοβο". Ποιους κοροϊδεύουν;

Από τη στιγμή που οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ πάτησαν το πόδι τους στο Κόσοβο, αυτό που υπάρχει είναι σφαγές και εθνικές εκκαθαρίσεις. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, από τους 200.000 σέρβους που ζούσαν στο Κόσοβο, έχουν απομείνει περίπου 20.000. Οι δολοφονίες αμάχων από τον UCK και τα καραβάνια των σέρβων προσφύγων δεν διαφέρουν σε τίποτα από τη φρίκη που έζησαν οι αλβανοί κάτω από τις διώξεις των δυνάμεων ασφαλείας του Μιλόσεβιτς. Απέναντι σε αυτή τη φρίκη, η "στρατιωτική ειρηνευτική δύναμη" δεν κάνει τίποτα περισσότερο από το να παίζει το ρόλο του μπάτσου. Είναι υποκρισία να θέλουν να μας πείσουν ότι ο Σημίτης, που συμμετείχε στην ιμπεριαλιστική επέμβαση και έχει στείλει στρατό - και ο Μάικο, που ζητούσε από την αρχή να μπει το ΝΑΤΟ στο Κόσοβο και κάλυπτε τον UCK, θα "βοηθήσουν την ειρήνη" στην περιοχή.

Σέρβοι κι Αλβανοί στο Κόσοβο δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τέτοια διπλωματικά παζάρια και από τους κυνικούς υπολογισμούς των κυβερνήσεων. Αν υπάρχει κάπου η απάντηση στη φρίκη των εθνικών εκκαθαρίσεων, αυτή βρίσκεται στο Βελιγράδι, στους χιλιάδες διαδηλωτές - εργαζόμενους και νεολαία - που παλεύουν ενάντια στον Μιλόσεβιτς και το ΝΑΤΟ. Μπορεί οι ηγεσίες αυτού του οργισμένου κόσμου να είναι συμβιβαστικές, αλλά γι' αυτόν ακριβώς το λόγο γιουχαϊστηκαν στην μεγάλη διαδήλωση στα τέλη Αυγούστου.

Η μάχη των εργατών και της νεολαίας στη Σερβία για να ανατρέψουν τον Μιλόσεβιτς στέλνει το καλύτερο μήνυμα προς τους Αλβανούς στο Κόσοβο: ότι η λύση δεν βρίσκεται στο προτεκτοράτο του ΝΑΤΟ και στους εθνικιστές του UCK, αλλά στην ενότητα των εργατών σε όλα τα Βαλκάνια ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές.

ΧΡΗΜΑΤ

Η οικονομία

Στις 30 Αυγούστου ο δείκτης τιμών του κυπριακού χρηματιστηρίου έφθασε στις 477 μονάδες (απο 94 μονάδες τον Γενάρη) επιτυγχάνοντας μ' αυτή την επίδοση παγκόσμια πρωτιά.

Ο όγκος συναλλαγών ξεπέρασε κάθε προηγούμενο αφού μέσα σε μια μέρα άλλαξαν χέρια 117 εκατομμύρια λίρες.

Απο τα μέσα Ιουλίου οι μετοχές στο χρηματιστήριο "ανεβαίνουν" με τρελούς ρυθμούς που οι αισιόδοξες προοπτικές για το μέλλον φαίνονται αυτονόητες σε σημείο που η κυβέρνηση όπως και "σοβαροί" επενδυτές θεωρούν ότι το ΧΑΚ έχει ήδη μπει στο παιγνίδι των διεθνών χρηματαγορών και φιλοδοξούν να μετατραπεί σ' ένα περιφερειακό χρηματιστηριακό κέντρο.

Κάποιοι "θεσμικοί" επενδυτές έβγαλαν εκατομμύρια σε χρόνο ρεκόρ και εκατοντάδες μικροεπενδυτές προσβλέπουν σε εύκολα και ονειρικά κέρδη.

Αυτή η συνεχής και θεαματική άνοδος των τιμών μπορεί να είναι πρωτόγνωρη όσον αφορά την Κύπρο αλλά όσον αφορά την παγκόσμια χρηματιστηριακή αγορά είναι κάτι που έχει συμβεί και συμβαίνει και τώρα π.χ. στο χρηματιστήριο Αθηνών. Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι κάθε φορά οι απότομες και θεαματικές άνοδοι ακολουθούνται απο εξίσου απότομες και θεαματικές πτώσεις με καταστρεπτικές συνέπειες όχι μόνο για τους επενδυτές αλλά και την οικονομία.

Η ιστορία μας παραπέμπει στη μεγάλη κρίση του 1929 που ξεκίνησε με το κραχ στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης. Μόλις ένα μήνα πριν οι χρηματιστηριακές τιμές απογειώνονταν σε σημείο που έκανε τους ειδικούς να δηλώνουν ότι "οι τιμές των μετοχών έχουν φτάσει, όπως φαίνεται, σε ένα μόνιμα υψηλό επίπεδο". Ένα μήνα αργότερα ξέσπασε το κραχ.

Το 1987 υπήρχε πάλι μια χρηματιστηριακή έκρηξη πού διακόπηκε "βίαια" την "Μαύρη Δευτέρα" με το κραχ στα διεθνή χρηματιστήρια και το 1997 η πτώση στα χρηματιστήρια στις χώρες της Ν.Α. Ασίας που για χρόνια πριν αποτελούσαν τον παράδεισο για τις κυβερνήσεις της Δύσης.

Που οφείλονται αυτές οι απότομες και απρόβλεπτες πτώσεις των τιμών; Η απάντηση είναι συνυφασμένη με τις αιτίες που οδηγούν στις εξίσου απότομες και απρόβλεπτες ανόδους των τιμών και σε τελική ανάλυση στην κούρσα των χρηματιστηριακών συναλλαγών.

Όταν η οικονομία βρίσκεται σε ανάκαμψη και οι επενδύσεις στην παραγωγή η στις υπηρεσίες υπόσχονται ένα ψηλό ποσοστό κέρδους τα χρηματιστήρια, όπως και οι τράπεζες, αποτελούν πράγματι ένα παράγοντα που ωθεί την οικονομία πιο γρήγορα στην παραπέρα ανάπτυξη.

Με ποιον τρόπο; Οι βιομήχανοι που έχουν μαζέψει το μεγαλύτερο μέρος των αναγκαίων χρημάτων για κάποια νέα επένδυση μπορούν να το συμπληρώσουν γρήγορα αντλώντας τα υπόλοιπα από τις τράπεζες η το χρηματιστήριο, με δάνεια ή με την έκδοση νέων μετοχών. Με τη σειρά τους οι τράπεζες και τα χρηματιστήρια αντλούν αυτά τα χρήματα από τα καθημερινά κέρδη που βγαίνουν από την παραγωγή και τοποθετούνται εκεί από τους βιομήχανους - με τις καταθέσεις ή την αγορά μετοχών - μέχρι να μαζέψουν το ποσό που χρειάζονται για τον επόμενο προγραμματισμένο στόχο - καινούργια εργοστάσια, καινούργια τεχνολογία, επέκταση σε καινούργιους κλάδους κλπ -. Δηλαδή σε περιόδους επέκτασης το χρηματιστήριο είναι για τα κέρδη ενδιάμεσος σταθμός προς την επένδυση.

Τι συμβαίνει όμως σε περιόδους οικονομικής ύφεσης, τότε που η κινητήρια δύναμη των βιομηχάνων, δηλαδή το ποσοστό του κέρδους πέφτει τόσο ώστε δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον για επενδύσεις στην παραγωγή;

Η ύφεση στοιβάζει σιγά-σιγά στις τράπεζες και τα χρηματιστήρια ένα τεράστιο απόθεμα από λεφτά, από συσσωρευμένα κέρδη, που ψάχνουν μάταια για επενδυτικές ευκαιρίες. Τεράστιες ποσότητες χρημάτων στρέφονται τότε στο χρηματιστήριο με μοναδικό σκοπό την κερδοσκοπία.

Θεωρητικά οι "επενδυτές" γίνονται συνεταίροι σε μια επιχείρηση με την αγορά των μετοχών και τα κέρδη που αναμένουν θα προέρχονται από το "μέρισμα" των μετοχών τους, δηλαδή από το μεριδιο τους στα κέρδη της επιχείρησης.

Στην πραγματικότητα, όμως, κανένας "επενδυτής" δεν ενδιαφέρεται για το μέρισμα. Οι "επενδυτές" του χρηματιστηρίου περιμένουν να κερδίσουν από την ανατίμηση των μετοχών τους, από τη διαφορά της τιμής από τότε που τις αγόρασαν μέχρι όταν τις πουλήσουν. Κάθε μέρα χιλιάδες "επενδυτές" πουλάνε μετοχές της μιας εταιρίας για να αγοράσουν τις μετοχές κάποιας άλλης, για την οποία υπάρχουν ελπίδες, υπόνοιες ή φήμες ότι η τιμή της θα [illegible]έβει τις επόμενες μέρες.

Χρηματιστές και επιχειρηματίες στήνουν πλασματικές αγορές και πωλήσεις μεγάλων πακέτων μετοχών, ανεβοκατεβάζοντας τις τιμές τους στα χρηματιστήρια. Για παράδειγμα η μετοχή της εταιρείας K&G Complex (ακίνητα) ξαφνικά αυξήθηκε κατά 120% απο την πραγματική της αξία. Μήπως τα χωράφια και τα κτήματα που ανήκουν στην εταιρεία μέσα σε λίγες μέρες υπερδιπλασίασαν την αξία τους;

Μετοχές εταιριών που ήταν άγνωστες ή ανύπαρκτες πριν λίγο, ανεβαίνουν στα ύψη. Στο τέλος οι τιμές των μετοχών δεν ανταποκρίνονται στα οικονομικά δεδομένα της εταιρίας είτε των προσδοκιών τους σε κέρδη. Οι μετοχές φουσκώνουν σαν μπαλόνια για να ξεφουσκώσουν ξανά απότομα με την πρώτη κρίση.

Το αποτέλεσμα ειναι, το χρηματιστήριο, να θυμίζει όλο και περισσότερο ρουλέτα. Το αν μια μετοχή θα έχει άνοδο ή πτώση ειναι τόσο προβλέψιμο όσο και το αν θα έρθει κόκκινο ή μαύρο στη ρουλέτα.

Όσο ανεβαίνει μια μετοχή οι επενδυτές τρέχουν ν' αγοράσουν με την ελπίδα ότι η ανοδική πορεία θα συνεχιστεί και την επομένη. Αυτή η "πεποίθηση" έχει χαρίσει φέτος στο ΧΑΚ όπως και στη Σοφοκλέους την "πρωτιά" κι έχει ανεβάσει τις μετοχές στα σημερινά τους ύψη.

Όσο ανεβαίνει το χρηματιστήριο όλοι οι επενδυτές μοιάζουν κερδισμένοι. Αυτή η ψευδαίσθηση ειναι που οδήγησε χιλιάδες μικροεπιχειρηματίες να τρέχουν στις τράπεζες να δανειστούν για να παίξουν στο χρηματιστήριο και να γευτούν τους καρπούς του "εύκολου κέρδους". Την ίδια στιγμή χιλιάδες εργαζόμενοι τρέχουν να ακουμπήσουν κυριολεκτικά το υστέρημα τους στο χρηματιστήριο με την ελπίδα ότι θα καταφέρουν κι αυτοί να κερδίσουν κάτι και να βγουν απο τη μιζέρια της καθημερινότητας.

Πριν από 70 χρόνια το ίδιο ακριβώς είχε γίνει στην καρδιά του καπιταλισμού, στη Νέα Υόρκη. Το Κραχ της Γουόλ Στρητ αφάνισε τις οικονομίες εκατομμυρίων απλών ανθρώπων -που όπως σήμερα είχαν πιστέψει τα ψέματα των "ειδικών". Το κακό όμως δεν σταμάτησε εκεί: χιλιάδες μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις χρεοκόπησαν, εκατομμύρια εργάτες έμειναν άνεργοι.

Μέσα από τα δάνεια, το χρηματιστήριο και την κερδοσκοπία η κρίση της δεκαετίας του '30 πήρε πραγματικά καταστροφικές διαστάσεις. Μόνο με τον πόλεμο κατάφερε ο καπιταλισμός να την ξεπεράσει.

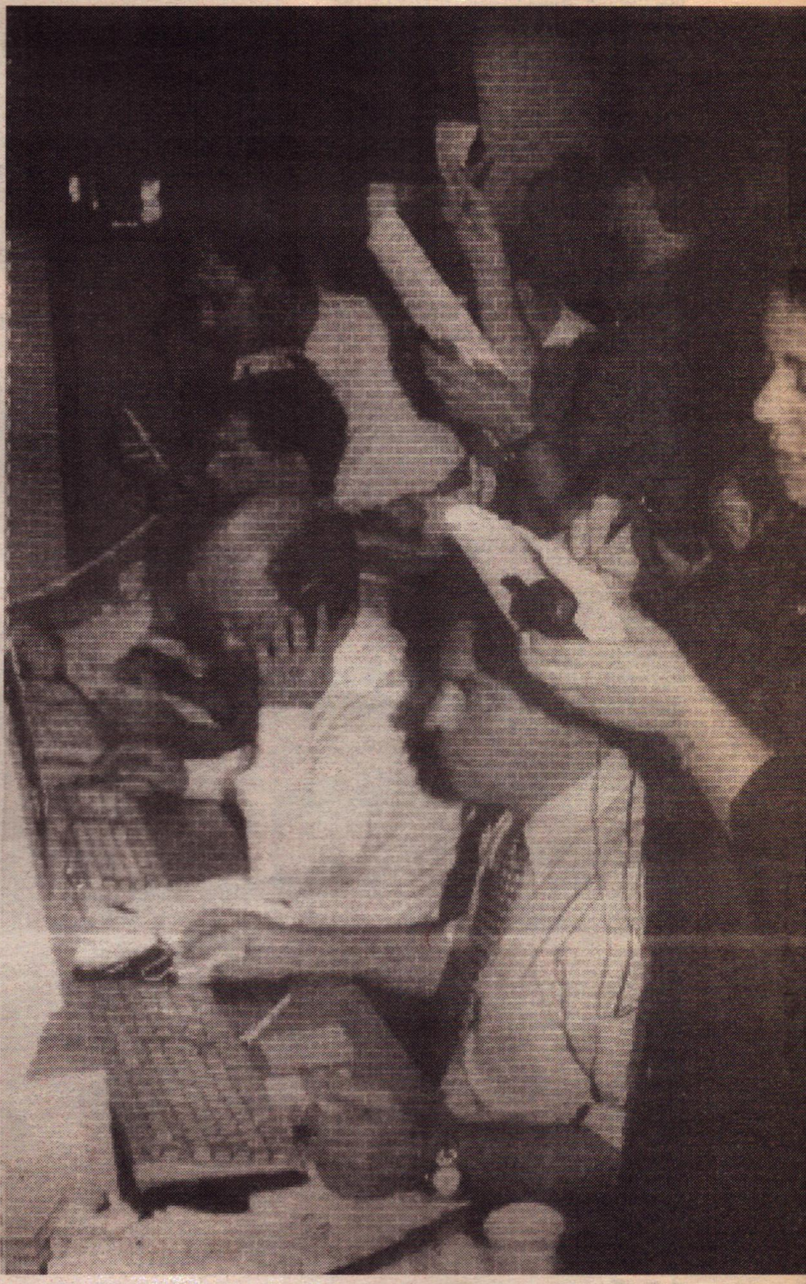

Οι πλούσιοι έγιν

Η απότομη άνοδος του χρηματιστηρίου τους τελευταίους μήνες και ιδιαίτερα ο χαμός που δημιουργήθηκε με την εκτίναξη της τιμής της μετοχής του "Λούη" και την υποδιαίρεση της μετοχής της Τράπεζας Κύπρου, έδωσε την ευκαιρία στα ΜΜΕ να μιλάνε για "επενδυτικό" παροξυσμό, φρενίτιδα και αμόκ.

Μερικοί οικονομολόγοι μίλησαν για ένα πρωτόγνωρο "οικονομικό φαινόμενο" ενώ κάποιοι ψυχολόγοι είδαν το χρηματιστηριακό τζόγο να παίρνει διαστάσεις επιδημίας και να αποτελεί σύμπτωμα της "νεοκυπριακής" ψυχοκοινωνικής νόσου.

Τα ΜΜΕ παρουσιάζουν το χρηματιστήριο περίπου σαν την "κότα με τα χρυσά αυγά", σαν ένα μηχανισμό που επιτρέπει σχεδόν στον καθένα, αν "παίζει έξυπνα" να γίνει πλούσιος. *"Το Χρηματιστήριο Αξιών Κύπρου προσφέρει αμέτρητες ευκαιρίες στους επενδυτές να μετατραπούν, από τη μια μέρα στην άλλη, σε χιλιούχους ή στην καλύτερη περίπτωση για τους πιο ευρηματικούς σε εκατομμυριούχους".* (*Σημερινή*)

Μέσα σε 5 μέρες εκατοντάδες εκατομμύρια λίρες αλλάζουν χέρια μέσα στο χρηματιστήριο, ποσό που φθάνει το 5% ή 8% του ΑΕΠ, δηλαδή της ετήσιας παραγωγής. Πρωταγωνιστές σ' αυτό το παζάρι βέβαια ειναι οι τραπεζίτες και οι μεγαλοεπιχειρηματίες.

Στις 21/7/99 όταν οι τιμές των μετοχών των 3 μεγάλων τραπεζών εκτινάχθηκαν στα ύψη οι πλούσιοι έγιναν πλουσιότεροι μέσα σε λίγες ώρες. Για παράδειγμα:

Ο κάτοχος του 0,5% των μετοχών της Τράπεζας Κύπρου κέρδισε 5 εκατομμύρια λίρες όταν η μετοχή έπιασε τις £10,6 λίρες απο £3,9 λίρες που ήταν τον Γενάρη.

Ανάλογα ο κάτοχος του 0,5% των μετοχών της Λαϊκής, κέρδισε 3 εκατομ-

...ΤΙΣΤΗΡΙΟ

...ι του καζίνο

Η παγκοσμιοποίηση της βαρβαρότητας

Η ετήσια έκθεση του ΟΗΕ για την Ανθρώπινη Ανάπτυξη που δημοσιεύτηκε πριν 2 μήνες, ειναι ένα χαστούκι για όλους τους θιασώτες της "ελεύθερης" και "παγκοσμιοποιημένης" αγοράς που προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην έκθεση ειναι αποκαλυπτικά:

- Η αξία της περιουσίας των 200 πλουσιότερων ανθρώπων στον κόσμο αυξήθηκε απο 440 δισεκατομμύρια δολάρια το 1994 στο 1 τρισεκατομμύριο το 1998, δηλαδή όσο το συνολικό εισόδημα του 41% των ανθρώπων στον πλανήτη.
- Η περιουσία των 3 πλουσιότερων ανθρώπων του κόσμου - αναμεσα τους ο Μπιλ Γκέητς της Microsoft - ειναι μεγαλύτερη απο το συνολικό ΑΕΠ των 48 λιγότερο αναπτυγμένων κρατών με συνολικό πληθυσμό πάνω απο 800 εκατομμύρια.
- Το ίδιο ισχύει και με τις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις. Οι πωλήσεις της General Motors ξεπερνούν το ΑΕΠ της Ταϋλάνδης και της Νορβηγίας. Η Exxon έχει συνολικές πωλήσεις μεγαλύτερες απο το ΑΕΠ της Μαλαισίας, της Κολομβίας, των Φιλιππινών ή της Βενεζουέλα!
- Το χάσμα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς συνεχίζει να μεγαλώνει. Το 1960 το πλουσιότερο 20% του παγκόσμιου πληθυσμού είχε εισόδημα 30 φορές μεγαλύτερο απο το φτωχότερο 20%. Στις μέρες μας το εισόδημα των πλούσιων έγινε 74 φορές μεγαλύτερο.
- Η παγκοσμιοποίηση διευρύνει τις ταξικές ανισότητες στο εσωτερικό κάθε χώρας. Όπως προέκυψε από την έρευνα του ΟΗΕ, η πιο άδικη κατανομή του εθνικού εισοδήματος στις αναπτυγμένες χώρες διαπιστώνεται στις οικονομίες όπου ασκείται η πιο ακραία φιλελεύθερη πολιτική. Έτσι, στις ΗΠΑ, στη Βρετανία και στην Ιρλανδία εμφανίζονται τα μεγαλύτερα ποσοστά φτώχειας μεταξύ των ανεπτυγμένων χωρών, με το 20% του πληθυσμού να ζει κάτω από το όριο της φτώχειας.

Έτσι, ενώ ο παγκόσμιος πλούτος έχει αναπτυχθεί με εντυπωσιακούς ρυθμούς τις τελευταίες δεκαετίες, όλος αυτός ο πλούτος συγκεντρώνεται όλο και περισσότερο στα χέρια μια μικρής πλειοψηφίας.

Αν οι 200 πλουσιότεροι του κόσμου έδιναν το 1% μόνο (7 ή 8 δισεκατομμύρια δολάρια) απο τον πλούτο που έχουν συσσωρεύσει θα εξασφάλιζαν πρόσβαση στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση ΟΛΑ τα παιδιά του κόσμου!

Όμως, αυτή η αδηφάγα μειοψηφία δεν πρόκειται να παραδώσει αμαχητί τον πλούτο της και τον έλεγχο της στην κοινωνία. Γι' αυτόν το λόγο λοιπόν ο μόνος δρόμος ειναι να την ανατρέψουμε μαζί με το κράτος που προστατεύει τα προνόμια της.

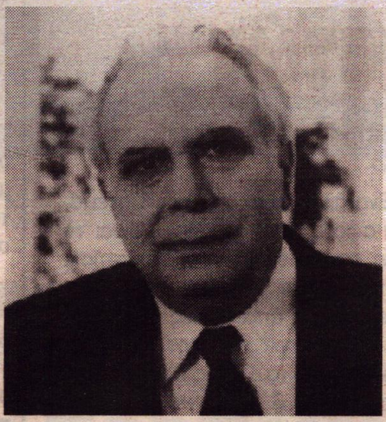

Μέσα σε μια μέρα ο Σόλων Τριανταφυλλίδης, πρόεδρος του συγκροτήματος της Τράπεζας Κύπρου έγινε πλουσιότερος κατά 1 εκατομμύριο λίρες ενώ ο Κίκης Λαζαρίδης, πρόεδρος του συγκροτήματος της Λαϊκής κατά 2.2 εκατομμύρια λίρες.

...αν πλουσιότεροι!

μύρια λίρες ενώ στην περίπτωση της Ελληνικής 2,3 εκατομμύρια λίρες.

Κάτοχοι μεγάλων πακέτων τραπεζικών μετοχών ειναι διάφοροι μεγαλοεπιχειρηματίες και τα περισσότερα μέλη των διοικητικών συμβουλίων των τραπεζών. Έτσι μέσα σε μια μέρα:

Ο Σόλων Τριανταφυλλίδης, πρόεδρος του συγκροτήματος της Τράπεζας Κύπρου έγινε πλουσιότερος κατά 1 εκατομμύριο λίρες.

Ο Κίκης Λαζαρίδης, πρόεδρος του συγκροτήματος της Λαϊκής κατά 2.2 εκατομμύρια λίρες.

Ο Βασίλης Ρολόγης πρόεδρος του ΚΕΒΕ έγινε πλουσιότερος κατά 2 εκατομμύρια λίρες.

Ο Ανδρέας Πίττας πρόεδρος της ΟΕΒ κατά 400.000 λίρες.

Στην περίπτωση μάλιστα των αδελφών Μάριου και Πλάτωνα Λανίτη που κατέχουν απο 10% των μετοχών της Λαϊκής, έγιναν πλουσιότεροι κατά 60 εκατομμύρια λίρες ο καθένας!

Ειναι φανερό σε ποιους αναφερόταν η εφημερίδα "Νέος Τύπος" όταν στις 31/7/99 έγραφε: "Δε θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε ότι οι επενδυτές χορεύουν στους ξέφρενους αυτούς ρυθμούς [του χρηματιστηρίου] που καθημερινά δημιουργούν ένα ρεκόρ ".

Για τα ΜΜΕ η ραγδαία άνοδος του χρηματιστηρίου οφείλεται στο ότι μπήκε στο παιχνίδι ο λαός αφού *"οι επενδυτές αποτελούν το 60% του πληθυσμού και προέρχονται απο όλες τις κοινωνικές τάξεις"* (Μ. Δρουσιώτης, αθηναϊκή *"Ελευθεροτυπία"* 29/7/99).

Η πραγματικότητα όμως ειναι ολότελα διαφορετική. Για παράδειγμα στην περίπτωση των μετοχών του οργανισμού "Λούης" υπήρξαν 20.000 αιτήσεις στην πλειοψηφία απο μεγαλοεπενδυτές που έχουν τον τρόπο να συνάψουν βραχυπρόθεσμα δάνεια εκατοντάδων χιλιάδων λιρών για να καλύψουν την προσφορά τους και να πάρουν όσο το δυνατό πιο μεγάλο αριθμό μετοχών.

Επειδή η ζήτηση για απόκτηση μετοχών ήταν 50 φορές μεγαλύτερη απο τις προσφερόμενες μετοχές, έτσι, για να αγοράσει ένας λ.χ. 12.500 μετοχές άξιας £5.000 θα έπρεπε να κάνει αίτηση για 748.503 μετοχές στέλλοντας μαζί με την αίτηση του επιταγή για £299.400 (!) που ειναι η αξία των μετοχών αυτών.

Μέσα σε μια μέρα ορισμένοι κέρδισαν εκατοντάδες χιλιάδες ακόμα και εκατομμύρια λίρες αφού η μετοχή απο τα 40 σεντ εκτοξεύθηκε στις £3 λίρες. Βέβαια αυτοί που "την έκαναν" δεν ήταν οι μικροεπενδυτές, ο "λαός".

Αυτοί που "έκαμαν την μπάζα" τους ήταν, εκτός απο την εταιρεία Λούης - που μάζεψε 508 εκατομμύρια λίρες απο την έκδοση μετοχών - τα ανώτερα στελέχη του οργανισμού Λούης και οι μεγαλοεπενδυτές με τα μεγάλα κεφάλαια και τις διασυνδέσεις. Στην συνέχεια πήραν τα "δωράκια" τους ο ΔΗΣΥ, το ΔΗΚΟ, η Αρχιεπισκοπή, διάφορα πολιτικά πρόσωπα και ταξιδιωτικοί πράκτορες που επωφελήθηκαν με τη μέθο[illegible] της "ιδιωτικής τοποθέτησης". Κοντολογίς αυτοί που υποτίθεται "έπαιξαν έξυπνα και κέρδισαν"!

Το "εύφορο κλίμα" και η αναμονή των "ενεργειών" διάφορων μεγάλων εταιρειών, όπως η εισαγωγή της Τράπεζας Κύπρου στο Χρηματιστήριο Αθηνών, τραβάνε διάφορα κερδοσκοπικά κεφαλαία ντόπια και απο το εξωτερικό, κύρια απο την Ελλάδα.

Όμως αυτός όλος ο "επενδυτικός παροξυσμός" δεν έχει να κάνει τίποτα ούτε με τις παραγωγικές επενδύσεις ούτε με την ανάπτυξη, ούτε με τα καλά αποτελέσματα της οικονομίας. Αυτοί οι τρελοί ρυθμοί του τζόγου έχουν φουσκώσει τις τιμές των μετοχών στο πολλαπλάσιο της πραγματικής αξίας των εταιριών που εκπροσωπούν.

Τώρα ειναι αρκετοί αυτοί που θεωρούν ότι η πτώση των τιμών ειναι αναπόφευκτη ελπίζοντας ότι η πτώση θα πάρει το χαρακτήρα της "διόρθωσης" όπως ονομάζουν την απλή κατρακύλα.

Η κερδοσκοπία, ο τζόγος δεν ειναι ούτε η "εξαίρεση", ούτε η "αρρώστια" στο χρηματιστήριο: ειναι η αποστολή του, ειναι η φυσιολογική του λειτουργία.

Όμως αρκεί μια τυχαία "στραβοτιμονιά" για να μετατραπεί η σημερινή "ευφορία" και ο ενθουσιασμός στην ελεύθερη πτώση των τιμών και στο κραχ που θα εξανεμίσει όλα τα κέρδη με όλους όσους μπήκαν τελευταίοι στο σημερινό "καζίνο", αγοράζοντας ακριβά, να πουλούν πανικοβλημένοι αργότερα όσα-όσα.

Έτσι έγινε με τα χρηματιστήρια της Σεούλ, του Χονγκ Κονγκ και της Τζακάρτα μετά την κατάρρευση των οικονομιών της Ν.Α. Ασίας πριν 2 χρόνια, έτσι έγινε και με το χρηματιστήριο της Μόσχας πέρσι και που θεωρούνταν απο όλους οι "πολλά υποσχόμενες" αναδυόμενες αγορές.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Με απεργίες να υπερασπιστούμε την ΑΤΑ

Η κυβέρνηση προχώρησε αυθαίρετα στην εφαρμογή της πρότασης Κληρίδη του '97 για την ΑΤΑ, που προνοεί αφαίρεση των φόρων κατανάλωσης απο τους συντελεστές της ΑΤΑ. Έτσι ενώ αύξησε τις τιμές των τσιγάρων επιβάλλοντας νέους φόρους κατανάλωσης ή ΑΤΑ όχι μόνο δεν αυξήθηκε αλλά μειώθηκε.

Με δεδομένο το φορολογικό πακέτο που επανέρχεται τον Οκτώβρη στην βουλή και προνοεί αύξηση του Φ.Π.Α. και των φόρων σε αλλά βασικά είδη κατανάλωσης, αν περάσει αυτή η αυθαιρεσία θα έχει σαν αποτέλεσμα μια σημαντική μείωση της ΑΤΑ και κατά συνέπεια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Αλχημίες

Η μείωση του τιμαριθμικού επιδόματος, δεν οφείλεται σε κάποια πραγματική μείωση των τιμών, όπως προσπαθεί να μας πείσει η κυβέρνηση. Αντίθετα, οι εργαζόμενοι ξέρουν πολύ καλά ότι οι πραγματικοί μισθοί και τα μεροκάματα μειώνονται συνεχώς, πως οι μισθοί τους δεν τους φτάνουν για να αγοράσουν όσα αγόραζαν και πριν. Η μείωση της ΑΤΑ οφείλεται στις αλχημείες της κυβέρνησης στον υπολογισμό της και στις προσθαφαιρέσεις και άλλες αλλαγές που έκαναν στο σύστημα του υπολογισμού του τιμαριθμικού δείκτη. Για παράδειγμα έχουν μειώσει τους συντελεστές και βασικά είδη κατανάλωσης για μία εργατική οικογένεια και έχουν βάλει είδη μέσα στον υπολογισμό της ΑΤΑ που οι τιμές τους πέφτουν συνεχώς τα τελευταία χρόνια, όπως για παράδειγμα οι ηλεκτρικές και ηλεκτρονικές συσκευές.

Εδώ και χρόνια οι εργοδότες και η κυβέρνηση προσπαθούν να πετσοκόψουν την ΑΤΑ. Έτσι υπολογίζουν να μειώσουν τους μισθούς και τα μεροκάματα και ν' ανοίξουν το δρόμο και για άλλες επιθέσεις ενάντια στις εργατικές καταχτήσεις, όπως τις συλλογικές συμβάσεις, το ωράριο, το δικαίωμα στην απεργία, αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης και άλλα.

Είναι φανερό ότι με όλ' αυτά προσπαθούν να κτυπήσουν το εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών αντί να προχωρήσουν σε κινητοποιήσεις και να υπερασπιστούν την ΑΤΑ περιμένουν τις διαβεβαιώσεις του Κληρίδη, ότι δεν πρόκειται να αφαιρέσει απο την ΑΤΑ και την αύξηση του Φ.Π.Α. και άλλους έμμεσους φόρους που προγραμματίζει να επιβάλει. Την ίδια ώρα μάλιστα που ο υπουργός οικονομικών διαβεβαιώνει τον σύνδεσμο εργοδοτών πώς και στο θέμα του Φ.Π.Α. θα εφαρμοστεί η ίδια πρόταση του Κληρίδη του '97 όπως με τους φόρους κατανάλωσης.

Τη νόημα έχει τότε η οποιαδήποτε συζήτηση με την κυβέρνηση. Η κυβέρνηση Κληρίδη ειναι μία αναξιόπιστη κυβέρνηση χωρίς εμπιστοσύνη, που έδειξε ότι μπορεί να παραβιάζει τις υποσχέσεις της με την μεγαλύτερη άνεση.

Αντίσταση απο τα κάτω

Αν και η πλειοψηφία της ηγεσίας των συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι ενάντια στη πρόταση Κληρίδη για την ΑΤΑ, έχουν περάσει ήδη δύο μήνες απο την μείωση της ΑΤΑ και παρά τις καταδίκες και τις φραστικές καταγγελίες δεν έχουν προχωρήσει σε κανένα μέτρο, δεν έχουν καλέσει τους εργαζόμενους σε καμία κινητοποίηση.

Η ΠΕΟ η οποία δεν δέχτηκε την πρόταση Κληρίδη θα έπρεπε να μπει μπροστά, να οργανώσει την διάθεση των εργαζομένων και να καλέσει η ίδια σε απεργίες και κινητοποιήσεις, ώστε να δώσει την δυνατότητα να εκφραστεί ο θυμός και η αγανάκτηση των εργαζομένων. Έτσι θα κέρδιζε στον αγώνα την πλειοψηφία των εργαζομένων και θα έβαζε ακόμα μεγαλύτερη πίεση στις ηγεσίες της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ να αναθεωρήσουν την θέση τους.

Η κυβέρνηση δοκίμασε πολλές φορές να βάλει χέρι στην ΑΤΑ και η αντίδραση των εργαζομένων την ανάγκασε να υποχωρήσει. Το ίδιο μπορούμε να κάνουμε και σήμερα.

Αυτό που χρειάζεται είναι απεργίες και οι κινητοποιήσεις. Πρέπει να ζητήσουμε να γίνουν συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς και να αποφασίσουν μέτρα για υπεράσπιση της ΑΤΑ. Μπορούμε να το πετύχουμε. Οι εργαζόμενοι στο Μακάρειο Νοσοκομείο το 1997 συγκάλεσαν με δική τους πρωτοβουλία συνέλευση και πήραν απόφαση με την οποία καλούσαν τις ηγεσίες των συντεχνιών τους ΠΕΟ, ΠΑΣΥΔΥ και ΣΕΚ να προχωρήσουν σε μέτρα, ενώ οι ίδιοι αποφάσισαν για 24ώρη προειδοποιητική απεργία.

Με απεργίες κερδίσαμε την ΑΤΑ, με απεργίες μπορούμε να την υπερασπιστούμε και να την κρατήσουμε.

Νίκος Αγιομαμίτης

Το «Εθνικό συμφέρον» νόμους δεν κοιτά

Για λόγους εθνικού συμφέροντος αποφυλακίστηκαν και φυγαδεύτηκαν νύκτα οι δυο ισραηλινοί πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών του Ισραήλ, ΜΟΣΑΝΤ. Και οι δυο κατηγορήθηκαν για κατασκοπεία σε βάρος της Κυπριακής Δημοκρατίας και καταδικάστηκαν σε τρία χρόνια φυλάκιση.

Αμέσως μετά την σύλληψη τους και κατά την διάρκεια της φυλάκισης τους, που τελικά διάρκεσε μόνο εννιά μήνες, οι ισραηλινές αρχές προσπαθούσαν, με επισκέψεις διαφόρων παραγόντων και με διαβουλεύσεις με την κυβέρνηση, να πετύχουν την απελευθέρωση τους. Τελικά ο Κληρίδης αποφάσισε να τους αφήσει ελεύθερους, για λόγους εθνικού συμφέροντος όπως μας διαβεβαίωσε και ο Γενικός Εισαγγελέας.

Ποιο είναι λοιπόν αυτό το εθνικό συμφέρον; Μετά την στρατιωτική και οικονομική συμφωνία Ισραήλ - Τουρκίας, η ελληνική και κυπριακή κυβέρνηση μπήκαν σε ένα διπλωματικό αγώνα δρόμου για να καταφέρουν αναβάθμιση των σχέσεων τους με το Ισραήλ με στόχο την προώθηση των δικών τους συμφερόντων στην περιοχή.

Πολύ χαρακτηριστική είναι η άποψη της εφημερίδας «Φιλελεύθερος» στις 19/8/99: «Ανεξαρτήτως όσων συνέβησαν και όσων ανάγονται στο θέμα των δύο Ισραηλινών πρακτόρων, οφείλουμε να υπογραμμίσουμε την ικανοποίηση για την δρομολογούμενη αναβάθμιση των σχέσεων και την διεύρυνση της συνεργασίας Ελλάδος - Ισραήλ. Που ασφαλώς θα επιδράσει και στην παράλληλη ανάπτυξη των σχέσεων της Κύπρου με την φίλη γείτονα χώραν..... Σε όλους τους τομείς, το μεν Ισραήλ μπορεί να δώσει πολλά στην Κύπρο, παρά τη συνεργασία του με τη Τουρκία. Και η Κύπρος μπορεί ν΄ αποβεί κι εμπορικός εταίρος, αλλά και γέφυρα προς δυσμάς για το Ισραήλ».

Αυτά τα βρώμικα συμφέροντα και τις επιδιώξεις της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης είναι που εξυπηρετεί η απόφαση της κυβέρνησης. Αυτά θα πρέπει να αποκαλύπτουμε και να καταγγέλουμε την στάση της κυβέρνησης και όχι γιατί ειναι «ευάλωτη στις πιέσεις των ξένων» όπως την κατηγορά το ΑΚΕΛ. Μπροστά στα στρατιωτικά και οικονομικά συμφέροντα των καπιταλιστών όλα μπορούν να γίνουν. Ακόμα και αποφάσεις δικαστηρίων μπορούν να διαγραφούν μπροστά στις επιδιώξεις και φιλοδοξίες τους μέσα στον ανταγωνισμό τους με την Τουρκία.

Γι΄ αυτό και οι ισραηλινοί πράκτορες είχαν αυτή την μεταχείρηση παρά το ότι βρέθηκαν φορτωμένοι με τα πιο σύγχρονα μέσα παρακολούθησης και κατασκοπείας σε απαγορευμένη περιοχή. Αντίθετα οι τουρκοκύπριοι που ζουν στο νότο συλλαμβάνονται μόνο και μόνο γιατί πέρασαν κοντά απο κάποιο στρατόπεδο. Ο Σαλήχ Ασκέρογλου και η ελληνοκύπρια σύζυγος του Γιώτα που κάθονταν στην περιοχή ΕΣΕΛ αναγκάστηκαν να αλλάξουν σπίτι γιατί ήταν κοντά στο στρατόπεδο του ΒΜΗ. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα όμως είναι ο τουρκοκύπριος Τσιτσεκλής, που η μόνη μαρτυρία για να τον κλείσουν φυλακή σαν αρχικατάσκοπο ήταν η δική του, παρά τις καταγγελίες που έκαμε για ξυλοδαρμό και κακοποίηση του.

Η υποκρισία του «εθνικού συμφέροντος» αποκαλύπτεται για άλλη μία φορά.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Να καταργηθούν όλοι οι περιορισμοί σε βάρος των μεταναστών

Εδώ και λίγο καιρό η κυβέρνηση ανακοίνωσε πως σκοπεύει να δημιουργήσει ένα κέντρο, όπου θα μπορούν να συναντιούνται και να ψυχαγωγούνται οι ξένοι εργάτες. Η δημιουργία ενός τέτοιου κέντρου αποτελεί άμεση ανάγκη και η κυβέρνηση βάσει διεθνών συμβάσεων θάπρεπε να το είχε κάνει εδώ και χρόνια.

Πίσω όμως απο αυτή την "ανθρωπιστική" της χειρονομία, που φρόντισε να την προβάλει στα ΜΜΕ, κρύβεται η μεγάλη της υποκρισία. Η κυβέρνηση ξοδεύει πολλά εκατομμύρια για να "οχυρώσει" τις ακτές με ραντάρ και αστυνομικές ακάτους για να εμποδίσει τους ξένους να έρχονται στην Κύπρο, ενώ αυτοί που συλλαμβάνονται, τους μεταχειρίζονται με τον πιο απάνθρωπο τρόπο (όπως το να φυλακίζονται για μήνες στα κρατητήρια, χωρίς καν να υπάρχει κατηγορία εναντίον τους). Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση θέλει να παρουσιάζεται ως ανθρωπιστική γιατί ξοδεύει κάποια ψίχουλα για να κτίσει αυτό το κέντρο.

Η υποκρισία ειναι ακόμα μεγαλύτερη επειδή την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση ανακοινώνει την δημιουργία αυτού του κέντρου, συνεχίζει και εντείνει τους διωγμούς εναντίον των ξένων εργατών και μεταναστών. Η αστυνομία με συνεχείς επιχειρήσεις τύπου "σκούπα" (που προκαλούν αισθήματα αγανάκτησης και οργής σε όσους έτυχε να γίνουν μάρτυρες μιας τέτοιας επιχείρησης), συνεχίζει να συλλαμβάνει και να απελαύνει ξένους μετανάστες, ενώ συνεχίζεται η ρατσιστική προπαγάνδα απο τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, για το ότι δήθεν οι Ρωσοπόντιοι ειναι αναμιγμένοι στην ρωσική μαφία, και το ότι δήθεν προκαλούν "αλλοίωση στην πολιτιστική ζωη" της Πάφου.

Η δημιουργία του κέντρου δεν ειναι αποτέλεσμα κάποιου ανθρωπισμού της κυβέρνησης ή της (ανύπαρκτης) έγνοιας της για τις ανάγκες των απλών ανθρώπων. Ειναι πρώτα απ' όλα αποτέλεσμα των πιέσεων που δέχεται απο τον κόσμο και απο αντιρατσιστικές οργανώσεις, που αντιδρούν ενάντια στον τρόπο που μεταχειρίζεται τους ξένους το κράτος και μια προσπάθεια για να βελτιώσει την εικόνα στο εξωτερικό - ειδικά μετά απο τον βάναυσο ξυλοδαρμό των ναυαγών στα κρατητήρια Λάρνακας πριν ένα χρόνο. Ειναι ακόμα και μια προσπάθεια να καλυτερέψει την εικόνα της και μέσα στον κόσμο, η οποία ειναι ήδη στο ναδίρ και όσο παει χειροτερεύει, αφού τα σκάνδαλα, οι κρίσεις και τα αντιλαϊκά μέτρα ακολουθούν το ένα μετά το άλλο.

Ένα άλλο θέμα που προκύπτει όσον αφορά αυτό το κέντρο ειναι το θέμα του ποιος θα χρηματοδοτήσει και θα διαχειρίζεται αυτό το κέντρο. Έχει τεθεί η άποψη πως το κέντρο πρέπει να στηρίζεται στον "εθελοντισμό". Κατι τέτοιο όμως αφήνει περιθώρια στην κυβέρνηση να απαλλαγεί απο τις ευθύνες τις ως προς την χρηματοδότηση αυτού του κέντρου. Αυτό που πρέπει να γίνει ειναι το κέντρο να χρηματοδοτείται πλήρως απο το κράτος, ενώ οι οποίες επιφυλάξεις για την λειτουργία και την διαχείριση θα μπορούσαν να ξεπεραστούν, αν για παράδειγμα το μόνιμο προσωπικό του κέντρου αποτελούσαν ξένοι εργάτες.

Μαζί με την δημιουργία αυτού του κέντρου θα πρέπει να ζητήσουμε μια σειρά άλλα πράγματα που έχουν ανάγκες οι ξένοι εργάτες και οι μετανάστες. Όμως ειναι ξεκάθαρο πως η πάλη ενάντια στον ρατσισμό δεν μπορεί να βασιστεί στην καλή θέληση της κυβέρνησης, η οποία ειναι στην ουσία αυτή που προωθεί τον ρατσισμό με την πολιτική της. Αυτό που χρειάζεται ειναι η οργανωμένη πάλη των εργατών, ντόπιων και ξένων, για δουλείες, κοινωνική πρόνοια και τελικά μια καλύτερη κοινωνία.

Εμμάνουελ Τόμις

Αγώνες όχι Θυσίες

Σε μείωση στις τιμές των υπηρεσιών τους, προχώρησαν η ΑΤΗΚ και οι Κυπριακές Αερογραμμές. Πρώτα η ΑΤΗΚ μείωσε τα τέλη για τις διεθνείς κλήσεις σε πέντε χώρες και ακολούθησαν οι Κυπριακές Αερογραμμές με μείωση των ναύλων για τα δρομολόγια με την Ελλάδα.

Οι αγώνες των εργαζομένων είναι που φέρνουν τις πραγματικές μειώσεις στις τιμές των δημοσίων και ημικρατικών υπηρεσιών και όχι το ανταγωνιστικό χάος της αγοράς

Αυτή η ενέργεια προβάλλεται σαν η απάντηση των δυο εταιριών στα «νέα» δεδομένα που επιβάλλει η «σύγχρονη» αγορά, ώστε οι εταιρίες να μπορέσουν να αντεπεξέλθουν στον ανταγωνισμό των ιδιωτικών εταιριών που θα υπάρξει απο την πλήρη φιλελευθεροποίηση της οικονομίας. Αυτό που μένει τώρα μας λένε είναι η σειρά των εργαζομένων σ' αυτές τις εταιρίες να δώσουν το δικό τους μερίδιο ώστε να κρατηθούν βιώσιμες οι εταιρίες.

Όλη την προηγούμενη περίοδο η Διεύθυνση των εταιριών και οι υπουργοί της κυβέρνησης με την στήριξη των ΜΜΕ, προσπάθησαν να ρίξουν την ευθύνη για τις ψηλές τιμές και τα προβλήματα αυτών των εταιριών στους εργαζομένους, στους ψηλούς μισθούς και τα ωφελήματα, στο «υπεράριθμο» προσωπικό, στις συχνές απεργίες. Ελεγαν ψέματα. Οι εργαζόμενοι, οι μισθοί και τα δικαιώματα τους σε τίποτα δεν έχουν να κάνουν με την τιμολογιακή πολιτική που ακολούθησαν οι εταιρίες μέχρι σήμερα. Αντίθετα είναι αυτοί που με την δουλειά τους έστησαν, κράτησαν και έκαναν κερδοφόρες αυτές τις εταιρίες. Αν μέχρι σήμερα πληρώναμε πιο ακριβά τα εισιτήρια και τα τηλεφωνήματα στο εξωτερικό, φταίνε οι Διευθύνσεις των εταιριών και οι κυβερνήσεις.

Η ΑΤΗΚ είναι μια κερδοφόρα εταιρία που τα τελευταία χρόνια, κάθε χρόνο έχει εκατομμύρια πλεόνασμα. Ποτέ όμως πιο πριν δεν μείωσε τις τιμές των τηλεφωνημάτων. Αυτό που την εμπόδισε να το κάνει δεν ήταν τα εργατικά κόστα. Σήμερα μειώνει τα τέλη για τις διεθνείς κλήσεις αλλά ταυτόχρονα εξαγγέλει αύξηση στις τιμές των εσωτερικών κλήσεων και το χρησιμοποιά αυτό σαν ακόμα ένα χαρτί ενάντια στους υπάλληλους της.

Στις Κυπριακές Αερογραμμές αυτοί που σήμερα προβάλλουν σαν πρότυπο και μέτρο σύγκρισης τις εταιρίες χαμηλών κόστων όπως ονομάζονται, θέλουν να ξεχνούν μερικά πράγματα. Όπως καταγγέλλει η συντεχνία των πιλότων, ΠΑΣΥΠΙ, που την προηγούμενη περίοδο βρέθηκε στο επίκεντρο των επιθέσεων, η αναλογία διευθυντών και προσωπικού κατά αεροσκάφος σε αυτές τις εταιρίες είναι πολύ μικρότερη από αυτή των Κυπριακών Αερογραμμών, ώστε το κόστος να περιορίζεται σημαντικά. Στην ίδια ανακοίνωση αποκαλύπτουν ότι σχέδιο προσφορών φθηνών εισιτηρίων προς την Αθήνα υπήρχε και το 1995 όταν η εταιρία βιάστηκε να πουλήσει τα BAC - 111 γιατί δεν είχε πιλότους να τα πετάξουν. Η μελέτη που έγινε τότε προνοούσε τιμή εισιτηρίου προς Αθήνα 60 λίρες μετ' επιστροφής και η εταιρία θα κάλυπτε τα έξοδα της με μόνο 30 επιβάτες αφού τα BAC - 111 είχαν αποσβεσθεί. Άντ' αυτού τα αεροσκάφη αυτά πωλήθηκαν στην εξευτελιστική τιμή του 1.5 εκατομμυρίου, αφού προηγούμενος είχαν γίνει έξοδα ανακαίνισης πολλών εκατομμυρίων.

Γι' αυτό οι εργαζόμενοι δεν πρέπει σήμερα να χάψουν το παραμύθι ότι οι εταιρίες προχώρησαν σε μέτρα τώρα είναι η σειρά σας. Αντίθετα η μόνη προοπτική που μπορεί να διασφαλίσει πιο φτηνές, πιο καλές και πιο πολλές υπηρεσίες είναι οι αγώνες των εργαζομένων κόντρα στην κυβέρνηση και τις διευθύνσεις που τό μόνο που τους νοιάζει είναι το κέρδος και όχι η εξυπηρέτηση του κόσμου.

Πέτρος Μιχαήλ

Απεργία στη Star Polypag

Χρειάζονται τη συμπαράσταση των εργαζομένων στο Λαϊκό Καφεκοπτείο

Σε 24ωρη απεργία κατέβηκαν την 1η του Σεπτέμβρη οι 60 εργαζόμενοι της βιομηχανίας πλαστικών Star Polypag, η οποία ανήκει στο συγκρότημα εταιριών του Λαϊκού Καφεκοπτείου, που θεωρείται ότι ελέγχεται απο το ΑΚΕΛ.

Οι απεργοί διεκδικούν ανανέωση της συλλογικής σύμβασης που έλειξε απο τις 31/12/1997. Η διεύθυνση αρνείται να ικανοποιήσει το αίτημα τους για επέκταση των κλιμάκων μισθοδοσίας και οι διαπραγματεύσεις έφτασαν σε αδιέξοδο.

Πολύς κόσμος έχει φτάσει στην κορυφή της κλίμακας μισθοδοσίας και δεν έχει πλέον καμιά δυνατότητα ανέλιξης. Θα παραμείνει στην ίδια μισθολογική βαθμίδα για τα υπόλοιπα χρόνια που θα δουλεύει στην εταιρία. Αυτό είναι ένα αίτημα που το έχουν και οι εργαζόμενοι στο ίδιο το Λαϊκό Καφεκοπτείο, που είναι και πολύ περισσότεροι. Γι αυτό και αρχικά υπήρχε η σκέψη να κατέβουν και αυτοί σε απεργία συμπαράστασης. Η διεύθυνση όμως αντέδρασε άμεσα και με υποσχέσεις και απειλές κατάφερε να εμποδίσει αυτή την εξέλιξη.

Η απόφαση για απεργία πάρτηκε απο τους ίδιους τους εργαζόμενους σε Γενική Συνέλευση όπως μας πληροφορεί ανακοίνωση της ΠΕΟ. Είναι όμως σίγουρο ότι αυτή η απόφαση αν δεν ήταν ενάντια στη θέληση των γραφειοκρατών της συντεχνείας πάρτηκε χωρίς την δική τους στήριξη και βοήθεια.

Μετά την 24ωρη, οι απεργοί της Polypag έδωσαν νέα 10 ήμερη προθεσμία για διαπραγματεύσεις. Οι εργαζόμενοι στις «εταιρίες» του ΑΚΕΛ πολλές φορές νοιώθουν ότι «δουλεύουν για το Κόμμα». Η διεύθυνση εκμεταλεύεται αυτή την διάθεση για να περνά τις θέσεις της και να επιβάλλει θυσίες.

Οι εργαζόμενοι στη Polypag και στο Λαϊκό Καφεκοπτείο δεν πρέπει να δεχτούν μια τέτοια λογική. Οι «εταιρίες» του ΑΚΕΛ είναι όπως και όλες οι άλλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις και το μόνο που τις ενδιαφέρει είναι ν' αυξάνουν τα κέρδη τους. Γι αυτό εξάλλου και η διεύθυνση του Λαϊκού ανήκει στην ΟΕΒ και μάλιστα μερικές φορές φιγουράρει και στο προεδρείο των Συνελεύσεων της.

Γι αυτό και οι εργαζόμενοι στο Λαϊκό θα πρέπει να συμπαρασταθούν στους συναδέλφους τους της Polypag και να κατέβουν μαζί τους σε απεργία. Ετσι και αλλοιώς τα αιτήματα τους ειναι κοινά. Είνα σίγουρο ότι με κοινές απεργίες μπορούν να κερδίσουν.

Ωστόσο θα πρέπει ν' αναλάβουν οι ίδιοι το βάρος της οργάνωσης του αγώνα μέσα απο τις Γενικές Συνελεύσεις τους και την εκλογή απεργιακών επιτροπών. Δεν μπορούν να περιμένουν απο τους έμμισθους της ΠΕΟ να οργανώσουν αποτελεσματικά τον αγώνα τους αφού ελέγχονται απο το κόμμα που είναι περίπου ο «εργοδότης» τους.

Θα πρέπει ακόμη να έχουν την συμπαράσταση κάθε εργαζόμενου που σήμερα δίνει την κόντρα με τ' αφεντικά για υπεράσπιση των εργατικών κατακτήσεων και για να μην περάσουν οι επιθέσεις της ΟΕΒ.

Οχι στην ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής μέριμνας

Προς αποκρατικοποίηση και μερική ιδιωτικοποίηση ιδρυμάτων κοινωνικής ευημερίας με την παραχώρηση τους σε δήμους, προσανατολίζεται η κυβέρνηση. Τέτοια ιδρύματα είναι τα γηροκομεία και οι παιδικοί- βρεφοκομικοί σταθμοί.

Σύμφωνα με δημοσιεύματα των εφημερίδων, το υπουργείο Εργασίας εξετάζει το ενδεχόμενο να παραχωρήσει στο Δήμο Λεμεσού τη διαχείριση του γηροκομείου "Άγιος Παντελεήμονας" και τον παιδικό σταθμό της Βιομηχανικής Περιοχής Ύψωνα. Για χρόνια τώρα η κυβέρνηση υποβαθμίζει τους τομείς των κοινωνικών υπηρεσιών. Δεν έφτανε που με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών κοντεύει να διαλύσει τα σχολεία και τα νοσοκομεία, τώρα παίρνει σειρά και η κοινωνική μέριμνα.

Φυσικά αυτό προκάλεσε την αντίδραση των εργαζομένων σε αυτές τις υπηρεσίες. Κατηγορούν το υπουργείο Εργασίας ότι ενεργεί μονομερώς χωρίς να ενημερώνει τη συνδικαλιστική τους οργάνωση. Δικαιολογημένα ανησυχούν οι εργαζόμενοι στα γραφεία ευημερίας για το μέλλον των ιδρυμάτων και για το δικό τους μέλλον. Ήδη η απόφαση αυτή της κυβέρνησης έρχεται μετά απο μια περίοδο όπου προηγήθηκαν απεργιακοί αγώνες των εργαζομένων στο Τμήμα Κοινωνικής Ευημερίας ενάντια στις ελλείψεις και με αίτημα τις προσλήψεις προσωπικού.

Η πολιτική της "κοινωνικής μέριμνας" της κυβέρνησης Κληρίδη δεν ήταν παρά μια φούσκα που έσκασε μετα την πολυδιαφημισμένη σύνταξη οικοκυράς. Αυτά που διακήρυσσε προεκλογικά όχι μόνο δεν εφαρμόστηκαν, αλλά τώρα προσπαθεί να πάρει κι αυτά που έχουμε. Η κυβέρνηση παρόλο που ξέρει ότι, εκείνοι που έχουν ανάγκη και εξαρτώνται απο τις υπηρεσίες του τμήματος ευημερίας και την κοινωνική πρόνοια ειναι οι εργαζόμενοι και οι οικογένειες τους, θέλει να βάλει χέρι και σ' αυτές τις υπηρεσίες προχωρώντας στην ιδιωτικοποίηση.

Τέλος, είναι εντελώς ξεκάθαρο ότι η ιδιωτικοποίηση θα σημαίνει ότι δεν θα μπορεί να υπάρχει κανένας ουσιαστικός έλεγχος όσον αφορά τη φροντίδα και τις προσφερόμενες υπηρεσίες στα ιδρύματα και τις στέγες. Αντίθετα, τα περιστατικά κακομεταχείρισης των ηλικιωμένων στα γηροκομεία και η έλλειψη φροντίδας των παιδιών στους παιδικούς σταθμούς θα πάψουν να αποτελουν μεμονωμένα "κρούσματα" αλλά καθημερινά περιστατικά. Γι' αυτό το λόγο είναι καθήκον όλων μας ν' αντισταθούμε σ' αυτή την προσπάθεια της κυβέρνησης.

Μαρία Κωνσταντίνου

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Κυκλοφορεί το νέο τεύχος του περιοδικού "Σοσιαλισμός απο τα κάτω"

Κυκλοφόρησε το καινούργιο πλούσιο σε ύλη τεύχος του περιοδικού «Σοσιαλισμός από τα Κάτω» που εκδίδεται απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλάδα.

"Η δυσαρέσκεια ενάντια στο Σημίτη στράφηκε προς τ'αριστερά" διαβάζουμε στο άρθρο "**Η αριστερά μετά τις εκλογές**". Αυτό είναι το πρώτο μήνυμα από το αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών — ένα μήνυμα που η κυβέρνηση Σημίτη αντιμετωπίζει με ακόμα μεγαλύτερη στροφή δεξιά λέγοντας ότι θα συνεχίσει την σκληρή πολιτική και οργανώνοντας ρατσιστικές επιθέσεις στους μετανάστες. Μπορούν το ΚΚΕ, ο ΣΥΝ, το ΔΗΚΚΙ να δώσουν προοπτική στο 1,5 εκατομμύριο των εργαζομένων που τους ψήφισε;

Ποιός είναι ο ρόλος της επαναστατικής αριστεράς και τα καθήκοντα ενός επαναστατικού κόμματος σήμερα; Μια από τις μεγαλύτερες υποσχέσεις που πούλησε η κυβέρνηση Σημίτη είναι το ΕΣΥ. Στο άρθρο "**Συγχωνεύσεις-η νέα επίθεση**" διαβάζουμε για το νέο γύρο περικοπών που ετοιμάζει στα νοσοκομεία ο υπουργός Υγείας Παπαδήμας μέσα από συγχωνεύσεις και κλεισίματα νοσοκομείων.

Κρίση-Πόλεμος-Επανάσταση

Στο άρθρο "**Οι επαναστάτες και η κρίση της Σοσιαλδημοκρατίας**" αναφέρεται στην κρίση της Σοσιαλδημοκρατίας τη δεκαετία του '30. Τότε όπως και σήμερα οι εργάτες εγκατέλειπαν αυτά τα κόμματα βρίσκοντας στ'αριστερά τα σταλινικά ΚΚ που οδήγησαν το εργατικό κίνημα στην ήττα στη Γερμανία, αλλά και εδώ στην Ελλάδα. Η Μαρία Στύλλου αναλύει αυτές τις εμπειρίες και εξηγεί πόσο χρήσιμη είναι και σήμερα η κληρονομιά του Ενιαίου Μετώπου που πρότεινε τότε ο Τρότσκι - για το δυνάμωμα των επαναστατών και μια νικηφόρα επανάσταση.

"**Αυτό το λένε ειρήνη;**" είναι το τίτλος του πρώτου άρθρου πάνω στα αποτελέσματα του πολέμου του ΝΑΤΟ. Το "ανθρωπιστικό έργο" του ΝΑΤΟ μετριέται σε νεκρούς, πρόσφυγες, φτώχεια και περιβαλοντική καταστροφή στο Κόσοβο και τη Σερβία. Αντίθετα με τα όσα πανηγυρίζουν οι ΝΑΤΟϊκοί, η δημιουργία ενός νέου προτεκτοράτου πυροδοτεί μεγαλύτερες εθνικιστικές εντάσεις στα Βαλκάνια και την ίδια στιγμή οξύνει τους παγκόσμιους ανταγωνισμούς, φέρνοντας πιο κοντά νέα πολεμική ανάφλεξη στην περιοχή. "Ο κόσμος στις συγκοινωνίες συζητάει οργισμένος" και η οργή αρχίζει να εκφράζεται με τις πρώτες κινητοποιήσεις ενάντια στο καθεστώς. Η **Μαρία Ντούμποβιτς από το Βελιγράδι** μας πληροφορεί στην ανταπόκρισή της για τις διαδηλώσεις και το κλίμα που επικρατεί αυτή τη στιγμή στη Σερβία.

Το άρθρο "**Ιμπεριαλισμός και πόλεμος-η διεθνιστική απάντηση**" είναι βασισμένο στην ομιλία του Πάνου Γκαργκάνα στο τριήμερο Μαρξισμός 99. Είναι χρήσιμη σήμερα η ανάλυση του ιμπεριαλισμού όπως εκφράστηκε στις αρχές του αιώνα από τους Μπολσεβίκους και ποια η σημασία της σήμερα; Είναι σωστή η στάση της "συμμετρίας" και των ίσων αποστάσεων για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία; Και αν όχι, θα πρέπει η αριστερά να δίνει "συγχωροχάρτι" στα εγκλήματα του Μιλόσεβιτς; Αυτά είναι τα βασικά ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν σήμερα στην πάλη για μια κοινωνία χωρίς πόλεμο και εθνικισμό, στην πάλη για το Σοσιαλισμό.

Στο άρθρο "**Το δικαίωμα στην Αυτοδιάθεση**" ο Κρίς Χάρμαν έρχεται να συμπληρώσει αυτήν την εικόνα εξηγώντας ότι οι Μεγάλες Δυνάμεις επικαλούνται επιλεκτικά και υποκριτικά το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση. Η δημιουργία ενός προτεκτοράτου στο Κόσοβο δεν σημαίνει αυτοδιάθεση των αλβανών, αλλά ένα νέο γύρο εθνικών εκκαθαρίσεων σαν και αυτές που ξανά και ξανά στο παρελθόν οι έχουν επιβάλει στις μειονότητες όλες οι άρχουσες τάξεις των Βαλκανίων. "*Ο μόνος τρόπος για να ικανοποιηθούν οι διαφορετικές απαιτήσεις για εθνικά δικαιώματα βρίσκεται στη βάση μιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας για όλη την περιοχή*" καταλήγει ο Χάρμαν βασιζόμενος στην επίκαιρη άποψη του Τρότσκι όπως εκφράστηκε κιόλας από την περίοδο των Βαλκανικών Πολέμων των αρχών του αιώνα.

Ενάντια στο ρατσισμόΤο άρθρο "**Ενάντια στο ρατσισμό**" βασίζεται στη συζήτηση που έγινε στο τριήμερο Μαρξισμός 99 και περιέχει τις ομιλίες του Γιάννη Σηφακάκη μέλος της Κ.Ε του ΣΕΚ, της Στέλλα Αλφιέρη βουλευτή του ΣΥΝ και του Παντελή Αυθίνου συνδικαλιστή στο ΚΗΥΚΥ. Ο Γιάννης Σηφακάκης απαντάει σε όλες τις ρατσιστικές επιθέσεις αποπροσανατολισμού της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης Σημίτη, ότι οι μετανάστες είναι υπεύθυνοι για την "εγκληματικότητα" και "φέρνουν την ανεργία". "*Εμείς σαν ΣΥΝ, αλλά και σαν ευρύτερη αριστερά υπερασπιζόμαστε τις ανοιχτές κοινωνίες, υπερασπιζόμαστε τις κοινωνίες χωρίς σύνορα - ανοιχτά σύνορα γιατί απομακρύνουν το ρατσισμό, την ανασφάλεια και την ξενοφοβία*" τόνισε η Στέλλα Αλφιέρη στην ομιλία της. Ο Παντελής Αυθίνος μίλησε για τις μάχες που έχουν δώσει για τη νομιμοποίηση των μετανταστών το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα και κατέληξε: "*Το κεφάλαιο πηγαίνει όπου θέλει. Το ίδιο μπορεί να κάνει και η εργατική τάξη. Λέμε ελεύθερη είσοδο και ίσα δικαιώματα για όλους τους μετανάστες και όχι μονάχα για τους εργαζόμενους από την Ε.Ε. Ολοι οι μετανάστες είναι καλοδεχούμενοι*".

Στο άρθρο "**Η Τουρκία Σήμερα**" δημοσιεύεται η ομιλία του Αλί Σάφετ από την τούρκικη σοσιαλιστική εφημερίδα Sosyalist Isci - και αυτή από το Μαρξιστικό τριήμερο. Ο Αλί Σάφετ μιλάει για την κατάσταση στην Τουρκία μετά τις εκλογές που ανέβασαν τους φασίστες στο 19% και τη σύλληψη του Οτσαλάν. Μπορούμε να βρούμε στα λόγια του, τους αγώνες αλλά και τη δυναμική της τούρκικης εργατικής τάξης που σκόπιμα τα ελληνικά ΜΜΕ προσπαθούν να αποκρύψουν ταυτίζοντας τους εργάτες της Τουρκίας με την άρχουσα τάξη της χώρας. "*Λέμε ότι ο κούρδικος λαός έχει δικαίωμα στην αυτοδιάθεση και ότι ο Οτσαλάν πρέπει να αφεθεί ελεύθερος*" λέει ο Αλί Σάφετ υποστηρίζοντας τον κοινό αγώνα τούρκων και κούρδων εργατών ενάντια στην άρχουσα τάξη, αλλά και την ανάγκη για Ενιαίο Μέτωπο ενάντια στους φασίστες.

"*Το φούντωμα στα Χρηματιστήρια δεν είναι απόδειξη οικονομικής ανάπτυξης, αλλά αποτέλεσμα της κρίσης*" αναλύει ο Σωτήρης Κοντογιάννης στο άρθρο του "**Κερδοσκοπία και Χρηματιστήριο**" μιλώντας για τα αίτια αλλά και τι προοπτικές αυτού του "φουντώματος" που φέρνουν κοντά μια οικονομική κατάρρευση ίση και μεγαλύτερη του κράχ της δεκαετίας του '30.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

8/9:Κερδοσκοπία και Χρηματιστήριο

15/9: Κυπριακό: μπροστά σε λύση;

22/9: Το σύμφωνο Χίτλερ Στάλιν

28/9:10 χρόνια απο την κατάρευση των καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού

Πυρηνας Παλ/τισσάς

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

9/9: Το σύμφωνο Χίτλερ Στάλιν

16/9:Κερδοσκοπία και Χρηματιστήριο

23/9: 10 χρόνια απο την κατάρευση των καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού

30/9: Κυπριακό: μπροστά σε λύση;

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

8/9:Κερδοσκοπία και Χρηματιστήριο

15/9:Οι σεισμοί σε Τουρκία και Ελλάδα

22/9: Κυπριακό: μπροστά σε λύση;

28/9:10 χρόνια απο την κατάρευση των καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Παρασκευή στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

10/9: Το χρηματιστήριο και το κράχ του 1929

17/9: Κυπριακό: μπροστά σε λύση;

24/9:10 χρόνια απο την κατάρευση των καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού

30/9:Τι είναι υπεραξία

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

60 χρόνια απο το Σύμφωνο Χίτλερ - Στάλιν

Οταν γίνεται λόγος για τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο, τονίζεται πάντα ο αντιφασιστικός του χαρακτήρας. Το βασικό επιχείρημα που χρησιμοποιείται για την απόδειξη αυτής της άποψης, και μάλιστα ιδιαίτερα από την ριστερά, είναι η συμμετοχή και ο ρόλος που έπαιξε σ' αυτόν τον πόλεμο η τότε Σοβιετική Ενωση. Ομως πριν φτάσει ο Στάλιν και η γραφειοκρατία που κυβερνούσε την Σοβιετική Ενωση από το τέλος της δεκαετίας του '20, να διεκδικεί τις δάφνες του ηγέτη και του πρωταγωνιστή στην νίκη ενάντια στον Χίτλερ, είχε προηγηθεί από την πλευρά του μια εντελώς διαφορετική πολιτική. Η πολιτική της συμμαχίας με τον Χίτλερ.

Ο Στάλιν ανταλάσει χειραψία με τον υπουργό Εξωτερικών του Χίτλερ, Ρίμπέντροπ μετά την υπογραφή της συμφωνίας για το μοίρασμα της Πολωνίας

Τον Αύγουστο συμπληρώθηκαν 60 χρόνια από την υπογραφή του συμφώνου Μολότοφ - Ρίμπεντροπ, το 1939. Ηταν συμφωνία ανάμεσα στον Στάλιν και τον Χίτλερ, πριν το ξέσπασμα του Β Παγκόσμιου Πολέμου.

Επίσημα, αποτελούσε ένα σύμφωνο μη επίθεσης ανάμεσα στις δυο χώρες. Στα μυστικά του εδάφια, όμως, πρόβλεπε το μοίρασμα της Πολωνίας ανάμεσα στην Γερμανία και την Ρωσία.

Η συμφωνία αυτή ανατρέπει το επιχείρημα για τον δήθεν αντιφασιστικό χαρακτήρα του πολέμου και τον "αναμφισβήτητα πρωταγωνιστικό ρόλο της Ρωσίας και του Στάλιν στην ήττα του φασισμού". Στην πραγματικότητα, ο Β Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ένας ακόμη ιμπεριαλιστικός πόλεμος όπου οι προσδοκίες και οι αγώνες των εκατομμυρίων εργατών που βρέθηκαν στην δίνη του σφαγείου δεν είχαν να κάνουν σε τίποτα με τις επιδιώξεις του Στάλιν, ούτε των υπολοίπων ηγετών της συμμαχίας.

Η συμφωνία που υπέγραψαν οι Μολότοφ και Ρίμπεντροπ για λογαριαμό του σταλινικού και χιτλερικού καθεστώτος αντίστοιχα, υλοποιήθηκε ένα μήνα μετά, τον Σεπτέμβρη του '39: τα ναζιστικά στρατεύματα μπήκαν στην Βαρσοβία, ενώ ο στρατός της σταλινικής Ρωσίας κατέλαβε τις ανατολικές επαρχίες της Πολωνίας. Λίγο καιρό αργότερα, με μια νέα συμφωνία ανάμεσα στον Στάλιν και τον Χίτλερ, ο ρώσικος στρατός πήρε και τις χώρες της Βαλτικής, με αντάλλαγμα την προμήθεια ρώσικου πετρελαίου στην ναζιστική Γερμανία. Μάλιστα η συμφωνία επισφραγίστηκε με την παράδοση στους Ναζί μιας ομάδας Γερμανών και Εβραίων αντιφασιστών που είχαν καταφύγει στην Ρωσία για να γλυτώσουν από τα Ες Ες.

Η πολιτική του Στάλιν δεν διέφερε σε τίποτα από την πολιτική των ηγετών των Γαλλίας και της Βρετανίας που ένα μόλις χρόνο πριν, τον Σεπτέμβρη του 1938, είχαν σπεύσει να κλείσουν την δικιά τους συμφωνία με τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι. Σε μια προσπάθεια να μοιράσουν τον κόσμο "ειρηνικά", οι πρωθυπουργοί Νταλαντιέ και Τσάμπερλεν, με τη συμφωνία του Μονάχου, είχαν δώσει τις ευλογίες τους στην ναζιστική κατάληψη της Αυστρίας και της Τσεχοσλοβακίας.

Συμμαχίες

Αυτή η κίνηση των Αγγλογάλλων σήμαινε για τον Στάλιν την αποτυχία της πολιτικής που είχε ακολουθήσει τα προηγούμενα πέντε χρόνια. Η σταλινική πολιτική είχε από καιρό ξεγράψει την λύση της εργατικής επανάστασης σαν απάντηση στον φασισμό. Αντί γι' αυτό, η γραφειοκρατία που κυβερνούσε την Ρωσία, μπροστά στον κίνδυνο που αντιπροσώπευε η άνοδος του Χίτλερ στην εξουσία το 1933 - με τον ξεκάθαρο επιθετικό και φιλοπόλεμο χαρακτήρα - προσπαθούσε να πετύχει γέφυρες και συμμαχίες με τους άγγλους και κυρίως με τους γάλλους ιμπεριαλιστές.

Στα πλαίσια αυτής της πολιτικής συμμαχιών, της πολιτικής του "απλωμένου χεριού προς τις δημοκρατίες", υπογράφτηκε το 1934 το σύμφωνο Λαβάλ - Στάλιν. Η συμφωνία ούτε κάν δέσμευε την Γαλλία να υπερασπίσει την Ρωσία σε περίπτωση πολέμου. Αντίθετα, ο Στάλιν διέταξε το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα να εγκαταλείψει κάθε αναφορά στην ταξική πάλη και να επιδιώξει μια "δημοκρατική συμμαχία ενάντια στο φασισμό". Ξαφνικά οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές άρχουσες τάξεις βαφτίστηκαν δημοκρατικές και με πρωτοβουλία των ΚΚ στήθηκαν τα "Λαϊκά Μέτωπα" μαζί με αστικά κόμματα.

Το αποτέλεσμα ήταν να προδοθούν και να οδηγηθούν στην ήττα οι μεγάλοι εργατικοί αγώνες της δεκαετίας του '30 - με αποκορύφωμα την ισπανική επανάσταση το 1936 - προκειμένου να μην "φοβηθούν οι σύμμαχοι". Ομως, η συμφωνία του Μονάχου έβαλε τέλος στις όποιες, έστω και ισχνές, προσδοκίες της σταλινικής εξωτερικής πολιτικής.

Το επόμενο βήμα του Στάλιν ήταν να στραφεί προς τον Χίτλερ. Το γερμανοσοβιετικό σύμφωνο έπεσε σαν κεραυνός στο εργατικό κίνημα αλλά και πάνω στις ηγεσίες των Κομμουνιστικών Κομμάτων - που όλο το προηγούμενο διάστημα δικαιολογούσαν την συμβιβαστική πολιτική τους σαν αναγκαία για την διατήρηση της "δημοκρατικής συμμαχίας ενάντια στον φασισμό".

Ποιό ήταν όμως το επιχείρημα που πρόβαλε η σταλινική προπαγάνδα για να δικαιολογήσει την συμφωνία με τους Ναζί στα μάτια των εκατομμυρίων εργατών που επηρεάζονταν από τα ΚΚ; Ενώ έκανε ό,τι ακριβώς είχαν κάνει βρετανοί και γάλλοι ιμπεριαλιστές, πρόβαλε την συμφωνία με τον Χίτλερ σαν το "μικρότερο κακό", σαν αναγκαστική επιλογή μιας "ρεάλ πολιτίκ". Ο μεγαλύτερος εχθρός, έλεγε τώρα η ρωσική γραφειοκρατία, δεν είναι ο Χίτλερ, αλλά οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, οι αγγλογάλλοι, που περιμένουν ν' αρπάξουν την ευκαιρία να επιτεθούν στην Σοβιετική Ενωση. Ο Μολότοφ, ο υπουργός εξωτερικών του Στάλιν, δήλωνε δυό μήνες μετά την υπογραφή του συμφώνου και μόλις ένα μετά την ναζιστική εισβολή στην Πολωνία, τον Οκτώβρη του '39: "*Η Γερμανία είναι ένα κράτος το οποίο τείνει προς τον άμεσο τερματισμό του πολέμου και την αποκατάσταση της ειρήνης, ενώ η Αγγλία και η Γαλλία που μέχρι χτες αγωνίζονταν κατά του πολέμου, επιμένουν τώρα στην συνέχιση του...*"

Η προπαγάνδα του σταλινικού καθεστώτος παρουσιάζε την συμφωνία σαν μέρος μιας πολιτικής που εξασφάλιζε την ειρήνη. Ομως, αυτό είχε δημιουργήσει τεράστια σύγχιση στα Κομμουνιστικά Κόμματα και το εργατικό κίνημα σ' όλο τον κόσμο. Το ΚΚΕ δήλωνε σε μανιφέστο που έκδωσε η κεντρική επιτροπή του στις 20/4/1940: "*Οι Βαλτικές χώρες δεν φοβούνται! Εχουν προστάτη την Σοβιετική Ενωση! Να πώς μπορούν όλοι οι λαοί να εξασφαλίσουν την ειρήνη και την ελευθερία τους: οι ιμπεριαλιστές αποσβολωμένοι από την δύναμη των λαών της ΕΣΣΔ τρέμουν ν' αγγίξουν όχι μονάχα τα σοβιετικά εδάφη αλλά και κάθε χώρα που εξασφάλισε τη σοβιετική βοήθεια. Να ο δρόμος που και η Ελλάδα οφείλει να ακολουθήσει, αν θέλει να ζήσει ελεύθερη και ευτυχισμένη. Η Σοβιετική Ενωση γλύτωσε μέχρι σήμερα τη χώρα μας από τον πόλεμο και την υποδούλωση. Τί θα είμαστε σήμερα αν δεν έκοβε - με την επέμβασή της στην Πολωνία - το δρόμο του Χίτλερ προς τα Βαλκάνια;*" (Επίσημα κείμενα του ΚΚΕ, τόμος Δ, σελ. 485)

Στο ίδιο μήκος κύματος και ο ηγέτης του Βουλγαρικού ΚΚ, ο Δημητρόφ, τον Αύγουστο του 1940, έλεγε: "Το γερμανοσοβιετικό σύμφωνο αποτελεί ένα όργανο ειρήνης. Δεν εξασφάλισε μονάχα την ειρήνη στους λαούς της ΕΣΣΔ μα έδωσε την δυνατότητα και στους άλλους λαούς, ιδιαίτερα τους βαλκανικούς, να γλυτώσουν από τον πόλεμο".

«Νέα γραμμή»

Οταν τον Ιούνη του 1941 εκδηλώθηκε η επίθεση των ναζιστικών στρατευμάτων στην Σοβιετική Ενωση, η σταλινική γραφειοκρατία ήταν υποχρεωμένη να αλλάξει και τα επιχειρήματα για την σκοπιμότητα του συμφώνου. Οι απόψεις του Μολότοφ περί φιλειρηνικής Γερμανίας δεν είχαν πλέον αξία. Η νέα "γραμμή" που επιβλήθηκε στις ηγεσίες των Κομμουνιστικών Κομμάτων ήταν ότι οι "ελιγμοί" του Στάλιν επέτρεψαν στην Ρωσία να εκμεταλλευτεί τις αντιθέσεις των αντίπαλων ιμπεριαλισμών και να κερδίσει χρόνο μέχρι την γερμανική επίθεση οργανώνοντας τον στρατό της. Αυτή είναι η άποψη που υποστηρίζει τα ΚΚ μέχρι σήμερα. Μάλιστα συχνά γίνεται παραλληλισμός του συμφώνου Στάλιν - Χίτλερ με την συμφωνία του Μπρεστ Λιτόφσκ, με την οποία οι Μπολσεβίκοι έδωσαν τέλος, μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, στον πόλεμο με την Γερμανία, το 1918.

Το κατά πόσο το γερμανοσοβιετικό σύμφωνο έδωσε χρόνο για προετοιμασία στο ρώσικο στρατό ή στον γερμανικό φαίνεται από το ίδιο το αποτέλεσμα της επίθεσης. Στο πρώτο διάστημα, 1941-42, ο ρώσικος στρατός αναγκάστηκε σε τεράστια υποχώρηση, γι αυτό και το μεγαλύτερο μέρος από τους 20 εκατομμύρια νεκρούς της Ρωσίας στον πόλεμο χάθηκε σ' αυτή την φάση.

Η μόνη ομοιότητα που είχε ο στρατός του Στάλιν με τον Κόκκινο Στρατό των Μπολσεβίκων που είχε οργανώσει ο Τρότσκι, ήταν το όνομα. Στα πλαίσια της ανατροπής των εργατικών κατακτήσεων της Οκτωβριανής Επανάστασης από την γραφειοκρατία κατά την δεκαετία του '30, είχε αναδιοργανωθεί και ο στρατός στα πρότυπα των μόνιμων στρατών των καπιταλιστικών χωρών. Δεν είχε τίποτα από την έμπνευση των μαχητών του κόκκινου στρατού που υπεράσπιζε την Επανάσταση. Τα προνόμια των αξιωματικών είχαν αντικαταστήσει τις κατακτήσεις των φαντάρων. Το πόσο απροετοίμαστο ήταν το καθεστώς να κάνει αντιφασιστικό πόλεμο φαίνεται από το ότι αναγκάστηκε να ζητήσει τις υπηρεσίες του Πατριάρχη της Μόσχας για να κάνει έκκληση στον πληθυσμό για άμυνα εναντίον της επίθεσης των Ναζί.

Οσο για την ποιότητα των στρατηγών του, αρκεί να πούμε ότι από τους 50 που συνέλαβαν οι Ναζί, οι 10 συνέχισαν να πολεμούν ως το τέλος για λογαριασμό του Χίτλερ.

Ολα αυτά βέβαια δεν συνθέτουν την εικόνα μιας "αντιφασιστικής πολιτικής εργατικού καθεστώτος". Ο παραλληλισμός της σταλινικής πολιτικής με την πολιτική των μπολσεβίκων του Λένιν και του Τρότσκι αμέσως μετά την επανάσταση, είναι χοντροκομμένη διαστρεύλωση της ιστορίας. Στην μια περίπτωση, το σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ αλλά και οι κατοπινές επιλογές του Στάλιν - που χωρίς δυσκολία βρέθηκε στο ίδιο στρατόπεδο με τις άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και στο τέλος μοίρασε στην Γιάλτα τον κόσμο μαζί τους - έχουμε μια πολιτική ίδια και απαράλαχτη με οποιονδήποτε άλλο ιμπεριαλισμό που φρόντιζε τα συμφέροντα της δικιάς του άρχουσας τάξης.

Επειτα με την προπαγάνδα έντυνε τις επιλογές αυτές με τον μανδύα πρώτα τον αντιμπεριαλιστικό και μετά τον αντιφασιστικό αφοπλίζοντας στην ουσία την μόνη αντιφασιστική δύναμη, το εργατικό κίνημα.

Στην περίπτωση των Μπολσεβίκων έχουμε την επαναστατική πολιτική που υλοποιούσε το αίτημα των εργατών που μόλις είχαν πάρει την εξουσία, για άμεσο τερματισμό του πολέμου χωρίς να διστάσει στα αστικά διλήμματα περί εθνικής ήττας. Σταματώντας μονομερώς τον πόλεμο οι Μπολσεβίκοι βοήθησαν στην εκδήλωση της εξέγερσης των γερμανών φαντάρων και της γερμανικής επανάστασης.

Λέων Τρότσκι

Ο Λέων Τρότσκι όλη τη δεκαετία του '30 έγραφε, από την εξορία που τον είχε εκτοπίσει η σταλινική γραφειοκρατία, γράμματα και κείμενα όπου εξηγούσε τον προδοτικό χαρακτήρα της σταλινικής πολιτικής, πρόβλεπε τις στροφές της, και προειδοποιούσε για τα καταστροφικά της αποτελέσματα, δίνοντας παράλληλα την επαναστατική κατεύθυνση. Δυστυχώς οι οργανωμένες δυνάμεις που θα μπορούσαν να υλοποιήσουν τις απόψεις του ήταν μικρές και η ιστορία επιβεβαίωσε με δραματικό τρόπο τις προβλέψεις του.

Μετά την συμφωνία του Μονάχου γράφει: "Η επίθεση ενάντια στην Τσεχοσλαβακία ήταν ταυτόχρονα επίθεση και στην σταλινική εξωτερική πολιτική των προηγούμενων πέντε χρόνων. Η συμμαχία με τις δημοκρατίες, αυτή η ιδέα που λανσαρίστηκε από την Μόσχα σαν πάλη ενάντια στον φασισμό, δεν ήταν παρά ένα κατασκεύασμα χωρίς ζωή. Θα πρέπει τώρα σίγουρα να περιμένουμε μια προσπάθεια από την σοβιετική διπλωματία να επαναπροσεγγίσει τον Χίτλερ, με τίμημα νέες προδοσίες και νέες παραχωρήσεις".

Μετά την επιβεβαίωση των προβλέψεών του, με το σύμφωνο Μολότοφ - Ρίμπεντροπ, ο Τρότσκι γράφει στις 9/9/1939: "*Αυτοί οι κύριοι δεν σκέπτονται την εργατική τάξη. Τα ζιγκ ζαγκ της Κομιντέρν έχουν προκαλέσει χάος στο φρόνημα των εργατών και αυτό είναι μία από τις σημαντικότερες αιτίες της νίκης των φασιστών. Πρέπει να εισχωρήσουμε για ένα λεπτό στην ψυχολογία ενός γερμανού εργάτη επαναστάτη ο οποίος αγωνίζεται παράνομα ενάντια στον εθνικοσοσιαλισμό με κίνδυνο της ζωής του, και ο οποίος βλέπει ξαφνικά ότι το Κρεμλίνο από το οποίο περίμενε τεράστια βοήθεια, όχι μόνο δεν μάχεται ενάντια στον Χίτλερ, αλλά αντίθετα φθάνει να υπογράφει μαζί του επωφελή συμφωνία. Αυτός ο εργάτης δεν έχει δικαίωμα να χαστουκίσει τους χθεσινούς του δασκάλους;... Ο Χίτλερ για να επιτεθεί ενάντια στην Πολωνία και να διεξάγει με επιτυχία τον πόλεμο ενάντια στην Αγγλία και την Γαλλία, είχε ανάγκη την εγκάρδια ουδετερότητα της Ρωσίας και τις πρώτες ύλες της. Οι πολιτικές και εμπορικές συμφωνίες εξασφάλισαν αυτά τα δύο στον Χίτλερ. Το γερμανοσοβιετικό σύμφωνο ήταν μια παράδοση του Στάλιν στον φασιστικό ιμπεριαλισμό ελπίζοντας ότι έτσι θα διατηρηθεί η σοβιετική ολιγαρχία*".

εργατική δημοκρατία

ΖΑΚΑΚΙ

ΑΦΑΛΑΤΩΣΗ

Δώρο στους κεφαλαιοκράτες

Η κυβέρνηση απεφάσισε τελικά να εγκαταστήσει τη μονάδα αφαλάτωσης για κάλυψη των αναγκών της Λεμεσού στην περιοχή Ζακακίου. Μάλιστα για να μειώσει τις αντιδράσεις έσπευσε να δηλώσει ότι θα ληφθούν όλα τα μέτρα για να μην προκαλέσει περιβαλλοντική ρύπανση ούτε ηχητική οχληρία στην περιοχή.

Όμως η αλήθεια είναι ότι λογάριαζε χωρίς τους Ζακακιώτες αλλά και τους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής Λεμεσού. Με την ανακοίνωση της απόφασης, ξέσπασε κύμα αντιδράσεων. Κοινοτική Αρχή, κόμματα και οργανώσεις , τοπικοί φορείς, τα Δημοτικά Συμβούλια των δήμων της Λεμεσού, απλοί πολίτες τάχθηκαν εναντίον. Ακόμη και οι βουλευτές και οι δημοτικοί σύμβουλοι του Συναγερμού αναγκάστηκαν να διαφωνήσουν. Ο Θεμιστοκλέους, ο υπουργός Γεωργίας, τα βρήκε "σκούρα" , αν και προς το παρόν φαίνεται να είναι ανένδοτος για λόγους που επιμελώς προσπαθεί να κρύψει, αλλά που ο καθένας μπορεί εύκολα να καταλάβει.

Οι αντιδράσεις του κόσμου ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης εστιάζονται στην επιλογή του χώρου αλλά και στην αναγκαιότητα εγκατάστασης μονάδας αφαλάτωσης.

Η παραλία του Lady's Mile που έχει επιλεγεί, είναι από τις ελάχιστες παραλίες της Λεμεσού που μπορεί ακόμα να πηγαίνει ανενόχλητος ο απλός κόσμος για τα μπάνια του. Σχεδόν όλες οι άλλες παραλίες έχουν καταληφθεί από τους ξενοδόχους για τα συγκροτήματα τους και δεν παρέχουν πρόσβαση στους απλούς πολίτες. Κάποιες άλλες έχουν καταστραφεί από τα εργοστάσια των οινοβιομηχανιών και τα ναυπηγεία.

Όσο κι αν διαβεβαιώνει ο υπουργός ότι η οχληρία απο την μονάδα αφαλάτωσης θα είναι μειωμένη, οι Ζακακιώτες δεν πείθονται. Έχουν ήδη άσχημη εμπειρία απο τη λειτουργία του νέου λιμανιού της Λεμεσού που οι εγκαταστάσεις του βρίσκονται στα όρια του Ζακακίου. Ακόμη, η εμπειρία από την μονάδα αφαλάτωσης που έχει ήδη εγκατασταθεί στη Δεκέλεια είναι αρνητική.

Κοροϊδία

Όσον αφορά την ίδια την αναγκαιότητα για δημιουργία μονάδων αφαλάτωσης τα πράγματα δεν είναι καθόλου όπως τα παρουσιάζει ο Θεμιστοκλέους. Σύμφωνα με έκθεση του πρώην Διευθυντή του Τμήματος Γεωλογικής Επισκόπησης, η Κύπρος δεν έχει ανάγκη τέτοιων έργων, τόσο γιατί υπάρχουν άλλες πηγές απ' όπου μπορούν να καλυφθούν οι υδατικές ανάγκες της Κύπρου, όσο και γιατί το κόστος είναι ασύμφορο σε σχέση με το αποτέλεσμα. Αυτή η έκθεση είχε αποκρυφτεί από την Επιτροπή Περιβάλλοντος της Βουλής για ενάμιση σχεδόν χρόνο, παρά το ότι οι αφαλατώσεις συζητήθηκαν πολλές φορές.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το ίδιο το υπουργείο Γεωργίας το 1990 -91 θεωρούσε, λίγο ως πολύ, σαν ανοησία τις αφαλατώσεις. Συγκεκριμένα, στο βιβλιαράκι που εξέδωσε για να προπαγανδίσει την αναγκαιότητα δημιουργίας του φράγματος στον Διαρίζο, απορρίπτει την ιδέα των αφαλατώσεων σαν πολυδάπανη και γιατί "*θα παρουσιάσει το μοναδικό φαινόμενο στον κόσμο, όπου χώρα θα αφήνει διαθέσιμους υδάτινους πόρους να χύνονται στην θάλασσα και θα αφαλατώνει το θαλάσσιο νερό για κάλυψη των υδρευτικών της αναγκών*".

Την ίδια ώρα που επιμένουν για την αφαλάτωση, αφήνουν τα νερά των ποταμών του Τροόδους που ρέουν βόρεια (Καρκώτης) να μένουν ανεκμετάλλευτα, ενώ θα μπορούσε να υδροδοτηθεί ολόκληρη η Λευκωσία.

Οι διαρροές απο τις βλάβες στο απηρχαιωμένο δίκτυο ύδρευσης φτάνουν τους 20.000 τόνους ημερησίως και αποτελούν το 20-25% της κατανάλωσης! Κανένας όμως δεν ενδιαφέρεται να πάρει τα αναγκαία μέτρα για επιδιόρθωση ή για αντικατάσταση του. Και ξαφνικά μας προέκυψαν χουβαρντάδες για να προτιμούν την "πολυδάπανη αφαλάτωση"!

Ακόμα, το 78% των ποσοτήτων νερού καταναλώνονται στην γεωργία, χωρίς να γίνονται ουσιαστικές προσπάθειες για αλλαγή προς οικονομικότερες μεθόδους άρδευσης. Είναι χαρακτηριστικό ότι αν μειωνόταν κατά 15-20% η ποσότητα νερού ανά εκτάριο για την άρδευση των εσπεριδοειδών και των μπανανών, θα επιτυγχανόταν εξοικονόμηση ίση με την παραγωγή ενός σταθμού αφαλάτωσης (30.000 κυβικά μέτρα ημερησίως) χωρίς να επηρεαστεί η παραγωγή.

Με τέτοια κυβερνητική υδατική πολιτική δεν είναι παράξενο που ενώ απο το 1960 μέχρι σήμερα αυξήθηκε η χωρητικότητα των φραγμάτων από 3 σε 300 εκατομμύρια κ.μ. με τεράστιο κόστος για τον κόσμο, παράλληλα μείωσε το απόθεμα των υπογείων νερών κατά 50% και ξαφνικά ξεσπά "πανικός" μπροστά σε μια τριετή ανομβρία.

Γήπεδα Γκόλφ

Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει τον κόσμο ότι χρειάζονται οι αφαλατώσεις και τον ταλαιπωρεί με αχρείαστες διακοπές στην παροχή νερού "για να του καλλιεργήσει υδατική συνείδηση", η ίδια έρχεται να δώσει άδειες για γήπεδα γκολφ! Και φαίνεται ότι εδώ είναι η πέτρα του σκανδάλου! Αφού έκαμε τον κόσμο να πει "αμάν! Κάντε κάτι μ' αυτές τις διακοπές στο νερό!" μας σέρβιραν τις αφαλατώσεις.

Όλοι ξέρουν ότι τα εφτά γήπεδα γκολφ που ήδη προγραμματίζουν ο Ρολάνδης και οι μεγαλοκαρχαρίες θα καταναλώνουν τόσο νερό όσο η παραγωγή μιας μονάδας αφαλάτωσης. Για να μην αναφερθούν και τα υδροπάρκα που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια τον τελευταίο καιρό. Για αυτά τα "κοινωφελή" έργα είναι που θέλουν την αφαλάτωση στο Ζακάκι και όχι για να ξεδιψάσουν οι εργαζόμενοι που για χρόνια ταλαιπωρούνται απο τη τεχνητή λειψυδρία. Αν πραγματικά νοιάζονταν για τον απλό κόσμο θα μπορούσε να λυθεί το πρόβλημα χωρίς περιβαλλοντικές επιπτώσεις και περιττά έξοδα για την τσέπη του εργαζόμενου. Όπως έχει αναφερθεί από βουλευτές, ο κόσμος θα πληρώνει 70 σεντ για την παραγωγή ενός τόνου νερού από τις αφαλατώσεις και η κυβέρνηση θα το πωλεί επιχορηγημένο στους ξενοδόχους προς 14 σεντ τον τόνο!

Επομένως ας μην προσπαθεί ο υπουργός να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα. Αυτή η κυβέρνηση έδειξε ότι μόνη έννοια της είναι πως να ικανοποιήσει το μεγάλο κεφάλαιο αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις στο περιβάλλον αλλά και στην ζωή χιλιάδων εργαζομένων.

Κινητοποιήσεις

Η απάντηση που έδωσαν και που φαίνεται να συνεχίζουν να δίνουν οι κάτοικοι του Ζακακιού είναι αυτή που μπορεί να τσακίσει τον αυταρχισμό του υπουργού αλλά και να βάλει τέρμα στα σχέδια της κυβέρνησης. Ήδη η πρώτη πορεία προς τις Βάσεις και το Λιμάνι είχε επιτυχία και πρέπει να έχει συνέχεια. Ο κόσμος έχει διάθεση για αγώνα και χρειάζεται να αξιοποιηθεί ο θυμός του.

Χρειάζεται επίσης να γίνει καθαρό ότι παρά τη θετική παρέμβαση του πολιτικού Διοικητή των Βάσεων δεν πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες για το μέχρι που μπορεί να φτάσει αυτή. Τα συμφέροντα που παίζονται είναι τόσο χοντρά που δεν μπορούμε να περιμένουμε από τους κυβερνώντες να πειστούν. Μπορούν όμως να εξαναγκαστούν να υποχωρήσουν κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων.

Αντώνης Σαρρής

Α. ΤΙΜΟΡ:

Οι σφαγές συνεχίζονται ο αγώνας κλιμακώνεται

Το πρόσφατο δημοψήφισμα στο Αν. Τιμόρ έδειξε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι ο λαός του Αν. Τιμόρ όχι μόνο αρνείται το σχέδιο των στρατοκρατών της Ινδονησίας για «αυτονομία» αλλά ότι διεκδικεί την ανεξαρτησία του.

Το Αν. Τιμόρ προσαρτήθηκε βίαια από την Ινδονησία πριν ένα τέταρτο του αιώνα.

Ακόμα και πριν την διεξαγωγή του δημοψηφίσματος όλα έδειχναν ότι οι ένοπλες δυνάμεις της Ινδονησίας και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις θα αιματοκυλούσαν για ακόμα μια φορά τη χώρα σε περίπτωση που το αποτέλεσμα δεν ήταν ευνοϊκό για το καθεστώς της Τζακάρτα. Σήμερα ο στρατός και η αστυνομία δολοφονούν κατά εκατοντάδες τους αγωνιστές της ανεξαρτησίας για το Αν. Τιμόρ.

Ο δικτάτορας Σουχάρτο διέταξε την εισβολή στο Αν. Τιμόρ στις 7 Δεκέμβρη του 1975 για να εμποδίσει το σχηματισμό αριστερής κυβέρνησης. Η εισβολη εγινε με τις ευλογίες του προέδρου των ΗΠΑ Τζέραλντ Φορντ και του Κίσσιγκερ που βρίσκονταν εκείνες τις μέρες στην Ινδονησία.

Στη διάρκεια των επόμενων είκοσι χρόνων οι ένοπλες δυνάμεις της Ινδονησίας σφάγιασαν περισσότερους από 200,000 κάτοικους του Αν. Τιμόρ σε σύνολο 650,000 πληθυσμού.

Οι Δυτικές «ανθρωπιστικές» κυβερνήσεις είναι οι κύριοι προμηθευτές όπλων του Ινδονησιακού στρατού.

Παρόλη την κατακραυγή μετά τη σφαγή 300 διαδηλωτών στη πρωτεύουσα του Αν. Τιμόρ το 1991, οι Δυτικές κυβερνήσεις συνέχισαν να εκπαιδεύουν κατά εκατοντάδες τους ινδονήσιους αξιωματικούς σε σχολές και πανεπιστήμια της Ευρώπης και των ΗΠΑ. Συνέχισαν να στηρίζουν το καθεστώς του δικτάτορα Σουχάρτο μέχρι και την ανατροπή του τον Μάη του 1997. Ο διάδοχος του Σουχάρτο, Χαμπίπι, σήμερα πασκίζει να εμποδίσει το μαζικό κίνημα που εδιωξε τον Σουχάρτο να κερδίσει την πραγματική αλλαγή για τα 210 εκατομμύρια των απλών ανθρώπων της χώρας.

Ο Χαμπιπι αναγκάστηκε να δηλώσει ότι ο λαός του Αν. Τιμόρ θα έπρεπε να αφεθεί να αποφασίσει μόνος του για την τύχη του. Από την άλλη όμως ενίσχυσε τις Δυνάμεις Ασφάλειας και το στρατό στο Αν. Τιμόρ με στόχο την δολοφονική καταστολή του κινήματος για ανεξαρτησία.

Ο φόβος των κυβερνώντων στην Ινδονησία είναι ότι ανεξαρτητοποίηση του Αν. Τιμορ θα ενθαρρύνει και άλλους λαούς μέσα στην ιδια την Ινδονησία να προσπαθήσουν να αποσπασθούν από τον κρατικό κορμό.

Η Μεγκαουάτι Σουκανοπούτρη είναι η σημαντικότερη αντίπαλος του Χαμπιπι για την προεδρία.

Ούτε και αυτή όμως επιδιώκει ριζικές αλλαγές που θ' απειλούσαν τις μεγάλες επιχειρήσεις. Είναι και αυτή αντίθετη στην ανεξαρτησία του Αν. Τιμορ.

Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοι τους σήμερα υποχρεώνονται να εμφανίζονται σαν προασπιστές της δημοκρατίας στο Αν. Τιμορ. Αυτοί που για 25 χρόνια στήριξαν την δολοφονική κατοχή του Αν. Τιμόρ δεν έχουν κανένα λόγο ξαφνικά να ενδιαφερθούν για τα θύματα.

Στην περιοχή υπάρχουν σημαντικά αποθέματα ορυκτού πλούτου. Η γιγαντιαία αυστραλέζικη μεταλλευτική εταιρεία BHP όπως και άλλες Δυτικές επιχειρήσεις έχουν τεράστια συμφέροντα στη περιοχή.